

**В ТЫРСЕИИ
НА**

КРЬОСТА

Робърт Уиланд

† В търсене на кръста † 1

Робърт Уиланд

В ТЪРСЕНЕ НА КРЪСТА

Чрез по-дълбокото значение на кръста
преоткриваме едно мощно тълкуване на
оправданието на човека не чрез дела,
но само чрез Исус Христос

Посвещавам на своите африкански приятели от Уганда и Кения, които търпеливо (понякога нетърпеливо) слушаха тези идеи на луганда и суахили.

In Search of the Cross

By Robert J. Wieland

Copyright © 1967 by
Sentinel Publishing Association

В търсене на кръста

Робърт Уиланг

Превод от английски Елисавета Джонова
Редактор Людмила Младенова
Компютърно оформление Издателство „Нов живот“
Компютърен дизайн на корицата Владимир Балун

© Издателство „Нов живот“, 2002
ISBN 954-719-173-X

Съдържание

1. Защо да изучаваме кръста	5
2. Кръстът – природно чудо	9
3. Първият урок на Исус за значението на кръста	14
4. Кръстът и Луцифер	20
5. Вторият урок на Исус за значението на кръста	24
6. Кой е „старият човек“, разпнат с Христос	30
7. Хитротом новорождението на „стария човек“	37
8. Третият урок на Исус за значението на кръста ...	45
9. Как открих кръста	55
10. Как кръстът отхвърля човешкия ни страх	66
11. Мария Магдалина и кръстът	75
12. Кръстът и пълното христоводобие	84

Предговор

Когато живеех във Флорида, обикновено плувах в Атлантическия океан. Скоро научих нещо за силата на подводното течение, което можеше да помете дори и силен мъж. Всички пляскания с ръце и крака с цел да се преодолее подводното течение, са напразни.

Всеки от нас познава от опит силата на подводното течение на изкушението, което може да помете най-силния мъж, жена или младеж и да ги отнесе в дълбините на греха. Опитваме се да устоим, но около нас се въртят непреодолими властни сили.

Източникът на подводното течение на изкушението е това, което Библията нарича „свят“. Опитай се най-ревностно да бъдеш „добър“ – и ето го „светът“ – двадесет и четири часа на ден се опитва да те повлече с прилива на изкушението.

Какво да правя? Има ли някакъв начин за неутрализиране на този водовъртеж, някакъв начин винаги да побеждавам изкушението?

Новият Завет казва, че има. Но „пътят“ не е добре познат. Павел пише: „А далеч от мен да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мене е разпнат и аз за света.“ (Гал. 6:14)

Какво прекрасно изявление! Това, което той нарича „кръста“, унищожава силата на водовъртежа на греха. Когато аз и ти се научим „да се хвалим само с кръста“, също ще бъдем сигурни и твърди и жестоките изкушения на Сатана ще бъдат безсилни да ни помръднат.

Това е причината, поради която се възмуствам, когато някой казва: „Лесно е да бъдеш изгубен, но е трудно да следваш Христос“. Истина е, че когато веднъж осъзнаем какво е истинското значение на кръста, става лесно да следваме Христос и трудно да бъдем изгубени. Подводното течение е мъртво.

Искаш ли да узнаеш защо? Може би тази книга ще ти даде поясно разбиране за силата на благовестието, което може да промени живота ти.

Авторът

Защо да изучаваме кръста

Човек, който има нова луксозна кола, иска да я запази по-дълго нова. Той може да не казва нито дума за това, но е горд с нея и безупречната политура говори за желанието му.

Други искат да покажат прекрасната си къща или ферма, или се чувстват горди с брилянтната си кариера. Музика, изкуство, наука или други любими занимания и постижения са „нещата“ на някои хора.

Предметът на тази книга е „нещото“ на апостол Павел. Той казва: „А далече от мен да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос.“ (Гал. 6:14) Няма дума в модерния английски, която напълно да покрива значението на думата „хваля“. Съчетайте цялата воля за постигане на целта, гордостта от притежанието, желанието да познаваш и преценяваш, чара на красотата, жаждата за трепети, които съвременният човек опознава в безкрайното си търсене на житейски удоволствия, и тогава ще започнете да разбирате какво иска да каже Павел с това – „Аз... се хваля... с кръста.“ „Бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа, и то Него разпнат.“ (1Кор. 2:2)

Беше ли фанатик този древен мъж? Какво вълнуващо и вдъхновяващо имаше за него в кръста? Има ли нещо прекрасно и съдбоносно в Библията, което ние сме пропуснали?

Учените казват, че в океанските води има заключени източници на енергия, достатъчни да задоволят нуждите на бъдещите поколения на човечеството. Вярвам също така, че има огромен из-

вор на духовна енергия в кръста, който Павел така ентусиазирано представя. Повечето от нас превръщат вярата в агонизиращо мъченичество. И в същото време остават невежи относно силата на благовестието да променя хората – сила, която Павел отдавна отприщи.

Истинското обръщане на апостола беше резултат от срещата си с Христос, **разпнатия** Христос. В един кратък час той проумя, че кръстът, на който Исус умря, доказва, че Той е дългоочакваният Месия. Блясъкът на прозрението, който видя по пътя за Дамаск този ден, обгърна кръста с неустоима привлекателност и завинаги промени живота му. Отсега нататък кръстът беше сияещото слънце в небето. Той беше съкровището на истината на благовестието, беше сърцето на Христовата вест.

Нашият модерен свят знае малко или нищо за кръста. За древния свят той беше загадка. Беше „безумие“ или „препъвещ камък“ и винаги „съблазън“ (1Кор. 1:23; Гал. 5:11). Но за днешния свят е празни приказки, отегчителна загадка. Кръстът винаги е бил съблазън, но той е такъв, за да бъде разбран. Не е чудно, че днешният свят е апатичен към него. Освен борба срещу кръста, както по времето на Павел, днешният свят проявява безразличие и невежество.

Това невежество и тъмнина се дължат на хитрите планове на врага на всичко добро. Сатана знае, че кръстът осигури пълното му унищожение и разкри пълната му поквара. Той беше погребаният камбанен звън за него. Целият универс наблюдаваше умирацията Божи Син. Омразата на Сатана към Христос, изявена в разпятието, изкорени завинаги от огромната аудитория чувството на симпатия към него. В този смисъл „князът на този свят“ беше „изхвърлен“, когато Исус умря на кръста (Йоан 12:31-33).

Маската му беше свалена веднъж завинаги. Никой, който познава Божия характер, не би допуснал и една мисъл на съжаление към Сатана. Така както непадналите ангели разбраха, така и Сатана знаеше, че пропиля своя случай. Всичко, което би могъл да направи сега, е да спечели на своя страна падналия свят и с предимство да започне война срещу Христос.

Така той измисли злостен план – да затъмни разбирането на хората за кръста. Като издигна „мерзостта на запустението“ (Даниил 12:11), Сатана скалъпи един фалшификат на истинското хрис-

тиянство. Неговият основен принцип беше да заобиколи истината за кръста, така че човечеството да не може да съзре неговото значение, за да включи хората в измамата си. Сатана издигна знака на кръста за поклонение, но скри истината за него.

И така от дните на Константин знакът на кръста стана емблема на християнството, докато прикритата форма на мнимо благовестие причини „престъплението, което докарва запустение“ в човешкото сърце. Виж Даниил 8:11-13. Историята на християнството за близо 1600 години представя патетичен коментар на сатанинския „голям гняв“ срещу благовестието, „защото знае, че малко време му остава“ (Откровение 12:12). Той показва на хората сянката, вместо същността. Кръстът стана познат талисман, амулет, емблема, дребно украшение, той е носен на врата или поставян на купола на църквата, или изписан на църковните прозорци. Кръстове от дърво и метал приемат поклонение, докато самият символ е непознат.

Сатана е толкова доволен от плана си, че разрешава свободно да говорим за кръста, да се молим за кръста, да пеем за кръста, да го носим, да го използваме като архитектурна емблема, дори да го почитаме, докато той осуетява всеки опит за разбиране на неговото значение. Какъв по-мъдър трик би могъл да изобрети измамникът, за да превърне знака на поражението си в емблема на своята победа!

Сигурно липсва слънчева светлина на небето за такова християнство. Макар истината за кръста да се отхвърля несъзнателно, все още пренебрегването на вникването в неговото значение е с трагични последици. Голяма беше загубата поради отхвърлянето му от еврейските лидери в дните на Христос. Умът приема символите, докато сърцето отказва да изживее опитността.

Не трябва да бъдем заблуждавани от безсмислените символи на празните думи. Скалъпването на фалшивата идея имаше за цел да попречи на изследването на първообраза. Самото съществуване на фалшификат предполага, че някъде ще намерим оригинала. Облаците и мъглата, които Сатана хвърли върху кръста, ще бъдат повдигнати и ние ще видим в спираща дъха реалност същото величествено откровение, което Павел видя.

Думите на Йоан Кръстител все още имат смисъл: „Ето Агнеца Божи, Който взема греха на света“ (Йоан 1:29). „Погледнете към

Мене и спасени бъдете“ – е това, което Бог ни моли да направим (Исая 45:22).

Любимото занимание на човека е да гледа. Популярните списания имат заглавия, които разчитат на желанието да се види нещо ново. Милиони прекарват свободните си часове като гледат хората, които минават покрай портите им, други гледат телевизионния екран или разглеждат списания с картинки. Ако стане злополука на магистралата или нещо необичайно, искаме да го видим. У нас е вроден копнежът за наслада на окото, за нещо екстремно, нещо невиджано досега.

Но това, което наистина копнеем да видим, е кръста на Христос. Никоя друга гледка не може да ни задоволи.

И щом веднъж погледнем към кръста като Павел, няма да можем да се хвалим с друго „нещо“. Кръстът ще стане нашето „нещо“. Ако погледнем към Агнеца Божи, ще намерим сила, която премахва всякакво идолопоклонство. Пари, притежания, кариера, известност, всичко губи своята привлекателност за този, който е разбрал значението на кръста. И за него започва истинският живот.

Да видим.

Кръстът – природно чудо

Хиляди години грешният човек тъпче земята на тази планета, без да забележи пълната илюстрация на най-простичката и елементарна тайна, написана в природата – пътя на кръста. Фермерът хвърля семената в земята, за да произведе ежедневната си храна, без да разбере урока, който всяко семенце му дава: плодотворният живот идва само чрез отдаване на живота и възкръсването на новото същество.

Когато безгрешният Младеж ходеше по земята, ден след ден Той коленичеше на нея, за да се помоли на Своя Отец за сила и мъдрост, за да отговори на въпросите на човека: как ще се разреши въпросът със смъртта? Как да се спаси човешката раса от изчезване? Как злите хора да станат добри?

Като Създател, Исус беше написал книгата на природата със Собствените Си ръце. Сега като човек Той искаше да я изучи, да извлече от мистериозните ѝ уроци това, което би посочило на хората единствения път в живота – пътя към кръста.

По-късно, когато посетителите от Гърция искаха да видят Исус, Той „им отговори, като каза: „Дойде часът да се прослави Човешкият Син... Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно; но ако умре, дава много плод. Който обича живота си, ще го изгуби; и който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот.“ „И когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си.“ Като казваше това, Той показваше от каква смърт щеше да умре.“ (Йоан 12:23-25, 32, 33)

Семето, което търси сигурност и се съхранява в съда на рафта, не ражда нищо, защото цени своето „аз“ и остава „самотно“. Само семето, което намира уединения си гроб в тъмнината на пръстта, побеждава смъртта. Само чрез смърт то може да роди „много плод“.

Урокът, на който семето ни учи

За безгрешния Младеж, който четеше тайните на природата, всяко венчелистче, всяко високо горско дърво говореше за подобните на страданията в Гетсимания страдания на малкото семенце, умиращо самотно в пръстта. Каква слава постига малкото пожертвано гроздово семенце в отрупаните с гроздове лози! Така и Божият Син знаеше, че Неговата жертва щеше да стане средство за „привеждане много синове в слава“ (Евр. 2:10). Младежката Му душа се изпълни с абсолютно предаване: Той трябваше да приеме себе си за семенце, да захвърли сигурността си и всичко, което му беше ценно, завинаги в пръстта, да умре. Така извлече от природата основния принцип, незабелязан досега, който Го водеше към Неговия чуден кръст, оръжието, което победи смъртта.

Няма значение дали Исус като момче напълно разбираше, че Неговата жертвена смърт щеше да приеме формата на римско разпъване. Важното е, че тази древна смърт за престъпници, най-срамната, най-зрелищна, беше най-добрият начин целият свят да види Неговата жертва. За Него „да легне в земята и умре“ като „семе“ беше много по-болезнено и горчиво, отколкото да издържи обикновената физическа смърт. Апостол Павел ни навежда на мисълта за голямата разлика между „смъртта на кръста“ и обикновената смърт. Виж Филипяни 2:8. Истинската същност на окончателната смърт е отчаяние и срам до крайна степен. Исусовият кръст осигури всичко това в пълна мярка.

Днес кръстът значи малко за нас, защото историята е запазила само непълната представа за ценностите. Веднъж допуснал най-позорните и разрушителни изтезания, човек би могъл да издържи ужасна смърт, достойна само за демон. Въпреки това, кръстът днес е просто най-почитаната емблема.

Причината за тази промяна в стойностите лежи по-дълбоко от съдбата на историята. Нито един почитан герой, умрял от мъченическа смърт, не би могъл да си осигури внушителното одобре-

ние на Христовия кръст от множеството интелигентни хора. Целта на тази книга е да открие причината за това възхищение.

Кръстът докосва вътрешните ни нужди

Дали човек изповядва, че е религиозен, или не, той се нуждае само от един поглед върху значимостта на кръста, за да осъзнае, че има нещо в дълбините на сърцето му, което откликва. Истината за кръста събужда странни обертонове на възхищение, струни в човешката природа, които нищо друго не може да докосне. Историята сочи възхода и чувствителността на човешкото естество, когато тази истина най-после ще проникне в събудената съвест на всяко човешко същество. Всеки християнин знае, че връзки на нежност привързват душата му към Голгота, защото Този, Който умря там, му е близък. Не може да има толкова близка симпатия към друг на тази земя освен към Исус Христос, прикован на кръста. Откакто Христос умря за всички, „всички вземат участие в Неговата смърт“ (2Кор. 5:14). Този, който търси истината, знае това, а този, който бяга от нея, не може да избегне противопоставянето на истината, която иска да отхвърли.

В края на краищата, вярващ или невярващ, на всеки човек е дадена възможност да познае силата, изявена на кръста. „И, когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички към Себе Си“ – казва Разпнатият (Йоан 12:32). Можем да изберем да се съпротивим на привличането, което чувстваме в душите си, но преди човек да има възможност да изпита болката от това, да е изгубен, той ще бъде постоянно умоляван да устои. Като отхвърляме любовта, „всички, които Ме мразят, обичат смъртта“ – казва Христос (Пр. 8:36).

Но, ако изберем да не се съпротивим, ние сме привлечени към Христос чрез Неговия кръст. Един милион дяволи, противопоставящи се при всички обстоятелства на живота, са толкова безсилни да противодействат на това привличане, колкото нишката може да удържи развихрилата се битка. Исусовите думи към любознателните гърци могат да бъдат разбрани единствено като зов на космическата сила към сърцата на всички хора чрез издигането на Неговия кръст. Това не е искане всички да бъдат спасени, но всички да чувстват в някаква степен привличащата сила на кръста, някои да се предадат, а други постоянно да се съпротивляват.

Непреодолимото вълшебство на Христовия кръст

Кое е това, което покрива Христовия кръст с привлекателност, така неустойима за този, който се спира и размишлява върху неговото значение? Ако пожертваният на кръста беше един фанатик или умопобъркан мистик, изповядващ жалката илюзия, че е божествен, или ако Той беше само добър човек, убит трагично, Неговата смърт не би могла да продължава да оказва влияние върху следващите поколения повече, отколкото смъртта на един мъченик или убийството на един държавник. Претенцията на жертвата, че е Бог, е това, което обяснява вечния апел на Неговата смърт.

Но как да разберем, че Той е божествен? Ако вярата ни е просто суеверие? Желанието ни за вечна награда толкова силно ли е, че да лапнем въдицата на невероятното, за да „избягаме“ от трудния свят, в който живеем?

Един поглед към кръста е по-добър, отколкото всички изтъкнати аргументи, нагласени, за да докажат, че Исус е божествен. Веднъж ако познаем природата на любовта, изявена там, Жертвата се издига ясно, чрез никой друг освен Божия Син. Само „Бог е любов“ (Йоан 4:8). Човешката любов никога не може да изобрети и инсценира демонстрацията, която виждаме на кръста. Качеството на изявената там любов е изразено в изпразване от собственото „Аз“, много отвъд нашите пресмятания, отвъд себичната човешка любов, която лесно пропада. Всяко човешко сърце е убедено, че такава любов трябва да дойде само от Бога и че омразата, която уби Жертвата, беше всъщност нашата „вражда срещу Бога“ (Римл. 8:7). Христовата любов носи в себе си свидетелство, което доказва Божествените ѝ акредитиви.

Тази любов изпраща апелите си у дома, в човешките сърца, и е ясно, че Единственият, Който умря, е истински и верен роднина на хората, верен Приятел, Който обича всекиго, дори когато той самият се мрази. Придружител, Който остава с него и в сенките и му вярва, когато се двоуми и отрича от себе си. Всеки човек от време на време е осъзнавал най-светлата от всички надежди, че Някой му се доверява и вярва в него, познавайки тайната на вината му. По-сладко от думите „аз те обичам“ е уверението: „Вярвам ти; до-

верявам ти се винаги; рискувам всичко за твоето бъдеще.“ Човешки глас просто не би могъл да изрази такава сигурност. Откакто знаем, че нашите грехове са безкрайни, само безкрайно прощение и доверие биха могли да ни окуражат. Така че всеки човек, който е чул този Глас на надежда и кураж, е свидетелство за всички, че Божият Син е дошъл в нашата плът. Може да се съпротивим и да отхвърлим гласа, но ако се вслушаме, ще бъдем подтикнати да последваме Христос.

Гласът, който говори на сърцата ни, и истината, изявена в природата, разкриват небесния произход на принципа на кръста.

Тази малка книга няма претенции да премине отвъд изследването на кръста. Когато приключим посещението си там, истинското изследване ще започне и за вас, и за мен. Огромният резервоар на истината, все още неоткрит, е залогът, че трябва да има безкраен живот, който ще бъде посветен на изследване на неизмеримата жертва. Изучаването ни ще премине в наука и песен на спасените през вечността.

Първият урок на Исус за значението на кръста

Изненадващо е да открием, че Исус изчака почти до края на службата Си тук, на земята, преди да разкаже ясно на учениците Си за предстоящото разпятие.

Като имаме предвид, че учението за кръста е централна тема на Евангелието, слънцето на небесната истина, се учудваме защо Спасителят така дълго отлагаше наставленията по този толкова важен предмет. Само от време на време споменаваше загадъчно за Своята смърт. Говореше за „храма“, който ще бъде разрушен и издигнат отново за три дни (Йоан 2:19), че Той ще бъде издигнат като медната змия (Йоан 3:14), че ще даде плътта Си за живота на света (Йоан 6:51), за знамението на пророк Йона (Мат. 12:39) или за тъжното отнемане на младоженеца от сватбарите (Мат. 9:15).

Но учениците не можеха да разберат смисъла на тези многозначителни думи. Това, от което се нуждаеха, беше ясен, пълен разказ за предстоящото покъртително събитие. Исус не разкри това, докато не посети крайбрежието на Кесария Филипова само няколко месеца преди да се случи великият изпит на вярата.

Изненадващо е също, че до това време Христос не дръзна да попита учениците Си за кого Го смятат. Това време им бе необходимо, за да превърнат първия повърхностен ентусиазъм, обхванал

ги по време на ранната Му служба, в по-трезво убеждение на вярата, която би могла да издържи изпитание.

И наистина вярата им в Исусовата божественост беше горчиво изпитана. Сдържан в отношението Си към приемане титлата „Божи Син“, Той намираше странно удоволствие постоянно да се нарича „Син Човешки“. Постоянно разочароваше съкровениите надежди на Израил относно очаквания Месия, като отхвърляше твърдо възхищението на народа, който беше склонен да вижда в Него изпълнение на надеждите си. Той със задоволство запази Своята бедност и скромност. Не се интересуваше от ухажващото одобрение на религиозната въхрушка, но вместо това, с линията на поведението Си изглежда безпричинно привлече тяхната враждебност.

След трудната лекция за Хляба на Живота, множеството предишни ученици се отдръпнаха и не Го следваха повече. Той дори се осмели рязко да разпусне тълпата, която искаше да Го направи цар. Стана „презрян и отхвърлен от хората“. Учениците биха могли да намерят всякакво извинение, за да се отрекат от чисто човешката, земна вяра в Исус като Христос.

Как учениците разпознаха Христос

В същото време те бяха видели много доказателства да потвърждават, че този Човек беше наистина Божи Син. И доказателствата не се изчерпваха само с физическите чудеса, които Исус беше извършил. Те биха могли да се обяснят от приятел или враг, или най-малкото да се пренебрегнат. Физическите чудеса рядко укрепват истинската вяра. Това, което затвърди вярата на учениците, беше неземната, свръхестествена, наистина чудна любов, изявена във всяка дума и действие на Исус. Имаше дълбока духовна мъдрост и здрав небесен разум във всичко, което Той каза. Заради самите дела Исус апелираше към Филип да вярва в Него (Йоан 14:11, 12). Отказът да се запознаят с тези „дела“ беше безнадежден и непоправим грях на безверие от страна на юдейските водачи, не против Човешкия Син, а против Святия Дух. Но учениците повярваха. Сега в Кесария Филипова, няколко месеца преди разпятието, те най-после бяха готови да изповядат вярата си.

„А Исус, като дойде в околностите на Кесария Филипова, попита учениците Си, казвайки: „Според както казват хората, Човешкият Син кой е?“ (Мат. 16:13) Само един отговор беше задоволителен за тях – Божият Син. Народната фантазия Го провъзгласи за Илия, Еремия или друг от пророците. Недоволен, Исус продължи да пита учениците Си, за да избистри смътната им представа и предизвика изповед на дълбоко убеждение: „Според вас кой съм аз?“ (стих 15)

Петър пръв намери думи, за да изрази крепката вяра, завладяла сърцата им. Този Човек не беше само по-велик от всички пророци, не беше само дългоочакваният Месия. „Ти си Христос, Син на живия Бог“ – смело призна той (стих 16).

Исус препоръча вярата на Петър, но скоро го предупреди за греха на предположението, че заслужава кредит по този повод: „Блажен си ти, Симоне Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, но Моят Отец, Който е на небето“ (стих 17). Петър не трябваше да бъде себедоволен, защото беше по-мъдър от другите. Колкото и блестящ да е човешкият ум, без помощта на Светия Дух той е напълно неспособен да разпознае Бога, когато се появява инкогнито. „Никой не може да нарече Исус Господ освен чрез Светия Дух.“ (1Кор. 12:3) Божият Син ходеше по прашния житейски път преди 2000 години неразбран и непознат за човечеството, така както и небесната истина оттогава до днес е била неразбрана от „плът и кръв“.

След като учениците изповядаха вярата си, Исус беше готов да постави основите и крайъгълния камък на Своята църква. „На този камък (а той е изповядване на Моята идентичност) аз ще съградя Своята църква; и портите адови няма да ѝ надделеят“ (Мат. 16:8). И сега Го виждаме да работи бързо, умело, като един Майстор – строител и Божествен художник, да издига постройка на вярата, над която „портите адови“ няма да надделеят.

Сега, тъй като учениците бяха напълно убедени в Неговата божественост, Той беше готов да ги просвети относно Своята смърт. Като отдръпна мистичната завеса, която прикриваше предишните кратки изказвания за кръста, ясно, дори директно им каза, че ще бъде отхвърлен и убит: „Оттогава Исус почна да известява на учениците Си, че трябва да отиде в Ерусалим и много да пострада

от старейшините, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да възкръсне“ (стих 21).

Учениците слушаха с удивление тази ужасна вест. Идеята, че Бог има Син, беше достатъчно революционна за техните еврейски умове; но сега мисълта за умирация Божия Син изглеждаше непонятна. Те бяха недоверчиви. Разпнат Месия на мястото на прославен, коронован, управляващ света, беше оскърбление за тяхната интелигентност, беше скандал и упрек. Колкото убедени бяха учениците, че Исус беше Божия Син, толкова по-смутени и объркани станаха, като чува, че Той трябваше да умре.

Същият „благословен“ Симон, син Йонов, който пръв изповяда Сина Божия, сега пръв отхвърли кръста. Очевидно загрижен дори за Исусовото физическо здраве, като чу поразителното съобщение, така неприятно за колегите му, добре разбиращият Петър грубо сграбчи своя Господ, като че ли искаше да Го спласи и да Го отърси от такова ужасно въображение. Никакво лошо отношение от страна на човешка раса, особено от избрания народ, не би Го накарало да се съгласи. „Тогавя Петър Го взе и почна да Го мъмри, като казваше: „Бог да ти се смили! Господи; това никак няма да Ти се случи.“ (стих 22) Кръстовете са за престъпниците, не за добрите и особено за Онзи, който е Божия Син.

Така кръстът беше „камък за препъване“ и „глупост“ за първите ученици, а също и „съблазън“. Днес същото се случва и с нас.

Не трябва да се изненадваме от объркването на учениците. Ако „плът и кръв“ не могат да разберат учението, че Исус е Божия Син, много по-малко Петър можеше да разбере учението за кръста. Самата идея беше нещо, стоящо отвъд човешкото въображение, необяснимо за ума без откровението на Светия Дух. Добре беше, че Исус първо предизвика изповедта на учениците, че Той е Божия Син, преди да им съобщи внезапно шокиращите новини. Иначе те щяха да изпаднат в неверие и да Го изоставят, както направиха някои от предишните Му последователи. Човешките религии биха могли да създават „месии“, но никой не би могъл да си представи страдащ, умиращ Месия, жертващ Себе си в безкрайната Си любов към този свят.

По-добри ли сме от Петър

Нашето безпомощно човешко мислене днес е толкова сляпо относно истината за кръста, колкото беше мисленето на първите ученици. Ние сме в по-голяма опасност, защото имаме това, което те нямаха – познанието за фактите на разпятието и почти всесветското признание, че то наистина е факт. Но тези „умствени познания“ могат да объркат пътищата, по които разбирането за кръста може да докосне сърцето, ако само за миг допуснем идеята, че раждането ни в християнската ера ни дава предимство пред Петър. Може да чувстваме, че сме природно по-мъдри от него, живейки в по-просветени години, и че сме се издигнали над неговата духовна непросветеност. Ако мислим така, изпускаме цялата същност на благовестието.

Дори не можем да започнем да разбираме какво се случи в Кесария Филипова, докато не разберем, че нашата човешка природа е същата като тази на Петър. Пропускайки да осъзнаем това, рискуваме да повторим трагедията на фаталното отхвърляне на кръста от Петър. Той го отхвърли несъзнателно, а може би ние сме в опасност да направим това напълно съзнателно.

Да изясним причината, поради която Петър реагира така. Идеята за кръста беше нещо толкова оригинално, толкова неземно, че можеше да се роди само в ума на Бога. Кръстът беше и двете – и мъдростта, и силата Божия (1Кор. 1:18, 24). Това е Божествена стратегия в духовната война на върховно умение. Но на смайващото съобщение на Спасителя Петър отговори по начин, по който всеки човек от всяко място и епоха би отговорил. Той изразяваше мислите на нашите собствени сърца, които са такива дори днес, когато потъпкваме отвратително глупавата идея за разпятието.

Исус ясно изрази това като смъмри Петър за непочтителната и неучтивна намеса: „ти си Ми съблазън, защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките“ (Мат. 16:23). Петър беше просто човек, като всеки един от нас, който можеше да мисли и разбира само плътските неща. Петър не беше по-„грешен“ от когото и да е от нас – беше просто себе си. И като беше себе си, не можеше да мисли за „Божии неща“ напълно, за да съзре значението на кръста. Онези, „човешките неща“, които заслепяваха ума му, заслепяват и нас днес.

Все още не сме обсъдили кой е истинският извор на Петровото противопоставяне на кръста. Исус не беше груб и не се расърди на Петър и думите Му не бяха изблик на горещ темперамент. Неподправената строгост при оскърбителното смъмряне на любимия Му ученик разкрива важния произход на плътските чувства на Петър. Исус просто посочваше с пръст причината за противопоставянето на човечеството на кръста. Той се обърна и каза на Петър: „Махни се от Мен, Сатана, ти си Ми съблазън.“ (стих 23) Бедният Петър! Той неволно стана оръдие на Сатана, когато искаше да отклони Христос от кръста. Исус разбра, че изворът на Петровата идея лежи в основата на първия бунт на небето.

Не трябва да разбираме, че Петър беше самият Сатана, но отношението му към кръста беше повече от отражение на слабата, непросветена човешка природа. Тя съвършено отразяваше становището на самия дявол. Можем да си представим, че от този момент учениците бяха унила, тиха група, тъй като смъмрянето от страна на Исус започна да се попива в умовете им.

Кръстът и Луцифер

Ако „плът и кръв“ не можеха да разберат учението за кръста, чудно е дали Сатана би могъл да го разбере. Той не е нито глупав, нито неинтелигентен – знае и разбира какво прави. Ето защо, за да е враг на кръста, той би трябвало да го разбира ясно. Ако имаше неоткрито познание за спасението, непознато за него, опозицията му срещу кръста би била сляпа и невинна. В такъв случай той не би бил дявол и Сатана.

Но Сатана се разбунтува, познавайки всичко в пълнота. Защо винаги „тайната на беззаконието“ трябва да остава неразгадана? Във въпроса „как“ на неговия бунт беше включено най-определено и умишлено презрение към кръста. Петър, в своята човешка наивност, се движеше съвсем близо до Сатанинската територия, когато се опита да отклони Исус от кръста.

Когато Сатана изкуси Адам и Ева в Едемската градина, примамката му беше уверението, че чрез непослушанието си щяха да достигнат до едно по-високо ниво на живота, за който бяха създадени. „Ще бъдете като Бога“ – обеща той (Битие 3:5). Желанието да бъдат като Бога беше същото, което доведе Сатана до първоначалния грях в небето.

„Как си паднал от небето, ти Денице, сине на зората. Как си отсечен до земята ти, който поваляше народите. А ти думаше в сърцето си: „Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди и ще седна на планината на събраните богове към

най-крайните страни на север, ще възляза до висотата на облаци-те, ще бъда подобен на Всевишния.“ (Исая 14:12-14)

Никой не може да бъде като Бога освен ако не желае да заеме мястото Му, защото може да има само един „Всевишен“. Ето защо желанието на Луцифер го доведе до „вражда срещу Бога“, която днес е станала естествен „ум“ на всекиго от нас и е довела до нагласата да се страни от спасението (Римл. 8:7). Исус каза за дявола: „Той беше открай човекоубиец“ (Йоан 8:44). Това е истина, защото „който мрази брат си, е човекоубиец“ (1Йоан 3:15). Сатана мразеше Бога и му завиждаше. Така започна бунта на Луцифер в небето. Ясните очертания на кръста започнаха да се оформят в сянката на историята.

Безспорно Сатана започна да разбира накъде би го отвел бунтът му. Той видя, че престъплението, което подхранваше в душата си, беше тъмно и отвратително – желанието да убие вечния Божи Син. Колко ужасно е да се посветиш на себелюбието. Исая споменава пет пъти за страстта на Луцифер към личното „АЗ“. Грехът се корени в себичността. Луцифер дълго и настойчиво обмисляше пътя, който избираше. Щеше ли да се покае, докато все още имаше възможност? Имаше само един начин, чрез който би могъл да се покае за греха на ангелската си душа – прекрасното „АЗ“, което искаше да бъде като „Всевишния“ и да Го свали от трона, трябваше да умре. Себичността на Луцифер трябваше да бъде разпната.

Как Луцифер стана дявол

Един кръст, на който Луцифер трябваше да умре за себе си, беше единственият изход от дилемата му в зараждащата се война срещу Бога. Цялата му гордост, неговото его, неговото ценно, любимо „АЗ“, което така високо ценеше, трябваше да загине доброволно, по негов собствен избор, така че да съществуват само истина, правда и святост. Луцифер се приближи толкова близо до предаването, че можеше да улови важността на единствения начин за избавление.

Тогава категорично, възмутено, той отхвърли идеята. Никакъв кръст за него! Веднаж завинаги от цяло сърце, интелигентно и отговорно Луцифер отказа да приеме идеята за себепредаване. Той

можеше да установи нов начин на живот за огромния Божи универс – любовта към „Аза“, себичността. По този начин отхвърли кръста.

Тогава той стана дявол и Сатана, „онази старовременна змия... която мами целия свят.“ (Откр. 12:9).

Сатана е ожесточен, безмилостен опонент на божествения принцип на кръста. Той знае много добре, че единственият път към оправданието за всеки грешник в Божия универс е пътят към кръста. Отсега нататък неговият преднамерен и непоколебим план беше да изтрие познанието за този път от съзнанието на човечеството. Всичко сатанинско е против кръста, следователно всичко, което е против кръста, е сатанинско.

В тази светлина остроото смървяне на Петър от страна на Спасителя става по-разбираемо. То не беше изблик на раздразнение, допуснат от Исус. Петър „не мислеше“ само за човешките неща; „мислеше“ също за сатанинските неща! Той несъзнателно изрази мнението на врага, когато настояваше Исус да постави на първо място собствения си интерес и да отхвърли идеята да отиде в Ерусалим, за да бъде разпнат. Преобладаващите мисли в душата на този могъщ паднал ангел са себичността, загрижеността за себе си, самосъхранението. Не са ли също и наши?

„Човешките неща“ имат за нещастие духовен произход и Петър ясно изрази това. Той неволно се оказа в съдружие със Сатана в кампанията против кръста. Разбрано правилно, изкушението Исус да бъде отклонен от кръста беше най-силното сатанинско оръжие, употребявано отново и отново през земния живот на Христос. Сатана не беше невежа относно принципа на кръста, но това, което той не можеше да разбере, беше Божествената любов, изявена във възплътения Христос, която щеше да Го води по целия път до великата, доброволна жертва. Последната злонамерена подигравка, запратена към Христос, беше внушена от Сатана – „спаси Себе Си и слез от кръста“ (Марк 15:30). И сега, в Кесария Филипова, себичността е ръководещият принцип в сърцето на Петър. Той също казва: „Спаси Себе Си, Господи!“ Исус се обърна към него със собственото му име, когато каза: „Махни се от мен, Сатана!“ Петър беше против кръста.

Като Петър ли сме

Християните от 20-я век биха постъпили добре, ако се въздържат от високомерно отношение към бедния Петър. По това време той беше християнин и обичаше ревностно своя Господ. Той не беше само църковен член, но беше също и помазан служител. Би могъл да посочи с гордост опитността си с изгонването на демони в името на Христос. Току-що беше забележително благословен чрез препоръката на Христос. И въпреки всичко, несъзнателно беше в съюз със Сатана, опитвайки се да се противопостави на Христовия кръст.

Ние също сме християни и обичаме своя Господ пламенно. Можем да работим за Него, можем да посочим с гордост и радост забележителната си дейност, доволни, че злите духове, както изглежда, ни се подчиняват в Христовото име и че Сатана пада от небето като светкавица при една наша дума. Възможно е неволно да се окажем в същата духовна позиция на погрешно разбиране, както Петър в онзи ден, когато нашият Господ му каза: „Махни се от мен, Сатана!“ Ако това беше възможно за любимия, обаятелен, любещ Петър, да бъде несъзнателно в хармония с врага, то и за нас ще бъде същото. Дали този нежелан облик ни приляга, зависи от отношението ни към кръста.

„Нека този, който мисли, че стои, да гледа да не падне.“ Трябва да се съберем заедно с учениците близо до Исус, за да чуем следващия Му урок за значението на кръста.

Вторият урок на Исус за значението на кръста

Ако имаше време да размисли върху това, което беше направил, Петър щеше да бъде шокиран. В действителност той се беше осмелил и дори дръпна Исус с ръка, както би направил с някого от приятелите си рибари, а това беше извън представите му.

Смълчаната и дълбоко впечатлена група слушаше как Исус за пръв път разкриваше ясно закона на небесното царство. Тук се крие смисълът и значението на следването на Христос. „Тогава Исус каза на учениците Си: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си и така нека Ме последва. Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мен, ще го намери.“ (Мат. 16:24.25)

Все едно че Той каза: „Вие се учудвате, че Аз, Божият Син, трябва да отида на Своя кръст и да умра. Но не е само това. Вие също, ако искате да ме следвате, трябва да се предадете на смърт на своя кръст заедно с мен. В това отношение ние сме заедно. И законът на кръста ни свързва.“

Това „който и да е“ включва всички. Нито Бог е изключен, нито човек. Назад във вечността, преди да се появи грехът, Баща и Син стиснаха ръце в тържествено съгласие, че ако човекът съгреша, Бащата ще даде Своя Син и Синът ще даде Себе Си, за да

може универсът да бъде спасен от разрушителната сила на себичността. И в края Бог би споделил Своя трон с онези, които изберат да споделят Христовия кръст. Той трябваше да рискува всичко в драматичното изявяване на любовта, като разкрие дълбините и височините, все още непознати на грешните същества. Бог имаше своя кръст!

Който и да си, ако искаш да следваш Исус, трябва да вземеш своя кръст. Не е необходимо да си свещеник, монах, духовник, мисионер, нито дори църковен служител или религиозен водач, за да бъдеш включен в това „който и да си“, иначе трябва да загубиш живота си. Семето, което иска да запази живота си, ще го изгуби; семето, което умре, погребано самотно в земята, ще „даде много плод“. Исус казва, че в това е гениалността на принципа, на който е основано Неговото царство.

Не е изненадващо тогава, че когато грехът предизвика Божието управление, атакува първо принципа на кръста. В последвалата война Божествената любов не можа да намери друг начин да победи, освен чрез Голгота. Любовта го избра инстинктивно, защото това беше най-съвършената ѝ изява. Божият Син не можеше да поеме друг път освен да се предаде на кръстна смърт; и Отец не можеше да вземе никакво друго решение освен да даде Своя единороден Син, защото много обикна света. В далечните години на вечността тържественото съглашение влезе в сила чрез отпреди съществуващия Христос, Който щеше да стане Божият Агнец. Неговото сърце избра този път, защото беше извор на любов. По този начин „Той беше заклан от създанието на света“ (Откровение 13:8).

Когато влезе в нечие сърце днес, Божествената любов прави същото, срещайки се с проблема на греха. Принципът на победата е един и същ, независимо кой се бори с проблема – Създателят, ти или аз.

Момчето Исус и кръстът

Истината за кръста е прекрасно илюстрирана в живота на Исус тук, на земята. Въпреки че беше напълно човек, изкушаван във всичко като нас, сърцето Му пак беше без грях, чисто. И като останала такава – о, чудо на чудесата – то остана извор на любов. В

това отношение Той се различаваше от всички човешки същества, родени в този свят. Той не познаваше греха, нито се предаде на себичност под каквато и да е форма.

Не можем да допуснем, че някакъв съзнателен спомен от Неговото предишно съществуване Му е останал в ранното Му детство или като бебе в прегръдките на майка Му във витлеемския обор. Той нямаше никаква съзнателна интелигентност над тази на другите обикновени бебета. Той не осмисляше поклонението на овчарите или мъдреците от изток. Като дете в Назарет, мислите ли, че развличаше Йосиф и Мария с разкази за славата в небето, която познаваше от предишния Си живот? Дали като щастливо дете, живяло в „големия град“, разказваше на децата, с които играеше в простото балканско село, за подвизите Си като Главнокомандващ на небесните ангели? Не. Като дете Исус се учеше на мъдрост, както и ние трябва да се учим. „А детето растеше и крепнеше, и се изпълваше с мъдрост и ръст.“ (Лука 2:40, 52) Чудото на Христос беше чудо на раждането Му – Бог в човешка плът, подчинен на законите на умственото и физическо развитие, както всички ние сме им подчинени, но без грях. Той не беше роден с никакви чудни спомени от предишното Си Божествено съществуване. Бе оставил всичките си божествени предимства.

Когато детето става на 12 години, дълбоки мисли могат да минат през ума му. Формират се образци на избор, които определят целия му живот. Исус беше на 12, когато за пръв път посети националния празник на Своя народ, известен като Пасха. За пръв път видя чудния храм и наблюдаваше облечените в бели роби свещеници да поставят кървящите жертви върху олтаря. Буден и почти телно любознателен, младият Му ум търсеше значението на странните символи на жертвените агнета. Никой не можеше да Му каже какво означаваха, нито дори свещениците. Те говореха надменно и извършваха ритуалите, но не схващаха значението им. Четири хиляди години Божиите служители предлагаха кръвта на животните като изкупление за грях. Но на въпроса на Младежа „Защо?“, никой не можеше да отговори, нито можеше да обясни мистерията на кръвната жертва. „Възможно ли е – чудеше се Исус – кръвта на говеда и кози да премахне греха?“

Момчето се оттегли от празните и лекомислени игри на другарите Си. Дори и земните Му родители не можеха да Му помогнат.

Тих и самотен, Той размишляваше върху гледката на проливаната кръв, която Го впечатляваше дълбоко. Павел ни обяснява какво се случи в Неговия ум, когато е започнал да разбира, че кръвта на козите, телетата и агнетата никога не би могла да очисти греха на човека. Не само в небето преди да дойде, но също и като младеж, коленичил в молитва, Той получи прозрение и сърдечно се посвети. „Затова, когато Исус влезе в света, каза: „Жертва и принос не Си поискал, но приготвил си Ми тяло; всеизгаряния и приноси за грях не Ти са угодни. Тогава рекох: „Ето, дойдох да изпълня Твоята воля, о Боже.“ (Евр. 10:5-7)

Като че ли Той се помоли: „Отче, Ти не се нуждаеш от реки от кръв на животни! Не Си удовлетворен от тях, защото те не могат да измият греха от никое човешко сърце. Но си Ме направил като един от тях – Аз имам тяло, което мога да дам! Имам кръв, която мога да пролея. Ето ме, Отче. Нека да стана Божия Агнец! Аз ще умра за греховете на света. Моята кръв ще бъде изкуплението! Ще бъда „страдащият служител“ от *Исаия*, върху когото Господ трябва да положи престъпленията на всички. Позволи ми да бъда наранен за престъпленията на човека, да бъда бит заради беззаконията му, за да може чрез Моите рани той да бъде изцелен. Ето, Аз идвам да изпълня Твоята воля, Отче Мой!“

Павел добавя, че Исус премахна старозаветните символични служби и на тяхно място установи Своята жертва: „Така Бог премахна старите жертви и постави жертвата на Христос на тяхно място. Защото Христос направи това, което Бог искаше от Него; ние всички сме очистени от греха чрез принасяне на Неговото тяло веднаж завинаги.“ (Евр.10:9,10)

Никакъв спомен за Неговото предсъществуване не можеше да Му обясни тържественото значение на мистериозната Пасхална служба. Той не можеше да си спомни съдбоносното съгласие с вечния Отец преди създаването на света, когато се състоя „съветът на мира“ „между тях двамата“ (Зах. 6:13) и Синът реши да бъде Божият Агнец, който взема греха на света. Чистият Му ум, свободен от грях, постепенно осъзнаваше важността на това, което виждаше.

Стана Му ясно, че тези агнета и жертви „не могат да направят поклонника, колкото до съвестта му, съвършено чист“ (Евр. 9:9) и че „понеже законът, съдържа в себе си само сянка на бъдещите

добрини, а не самата същност на нещата, то свещениците, които непрестанно принасят всяка година същите жертви, никога не могат с тях да направят съвършени в чистота ония, които пристъпват да жертват“ (Евр. 10:1). „Това е само символ“ – заключи Исус. Някой неосквернен, безгрешен, свят и невинен трябва да умре като Агнец Божи, за да могат грешните човешки сърца да бъдат поне докоснати. Целият безсмислен цикъл на символите и сенките трябваше да приключи драматично с принасянето на Божествената жертва.

Това беше завършекът, който повечето от мъдрите мъже и свещеници на Израил не бяха осъзнали през хилядолетията. Но сега, като видя за пръв път това, което другите засвидетелстваха безброй пъти, „без да разпознаят Господното тяло“, това Момче на 12 години разбра. В младежката Му душа се надигна неустоймата сила на велико решение. Тези бедни души, които гледаха напразно към човешки усилия за спасение, не трябваше да бъдат оставени безмилостно на това, което щеше да се окаже безнадеждно отчаяние. Той трябваше да се пожертва. Момчето на 12 „го видя и стана Му негодно, че нямаше правосъдие. Видя, че нямаше човек и почуди се, че нямаше посредник. Затова Неговата мишца Му издейства спасение и правдата Му Го подкрепи.“ (Ис. 59:15, 16) „Христос, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога.“ (Евр. 9:14)

Вижте удивителното дело на любовта! Той се подслони временно в човешка плът, едно Момче в деликатна възраст, с мистериозно минало, което дори не познаваше, освен чрез вяра в писаното Слово. Той вземаше същото решение, което взе като Главнокомандващ на небесните множества в небето. Избра да отиде на кръста.

Единственият начин животът ни да бъде спасен

Когато Божията любов се излее в сърцата ни чрез Светия Дух, който ни се дава, ние също с готовност избираме кръста, както Божият Син направи това в небесния съвет преди години и отново като 12-годишно момче в ерусалимския храм. Независимо къде, дали в сърцето на Божия Син или в сърцето на вярващия грешник,

резултатът е възкресение – което е част от принципа, както е и кръстът. „Който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот.“ (Йоан 12:25)

Има два кръста – кръстът на Христос и кръстът за мен и теб, на който ние умираме с Христос, както направи разкаялият се разбойник. Имаше и трети кръст на Голгота, но за непокаяния разбойник, умиращ на него, нямаше спасение. Той беше постигнат от страдание и смърт, чийто смисъл не разбра. Непокорен, той проклинаше съдбата си и Бога до самия край; и загина. Ще се опълчим ли срещу принципа на кръста, за да го последваме във вечната тъмнина?

Като гледаме кръста, на който умираше нашият божествен Пример, ще носим своя по-лесно. Чрез разбиране на Неговия кръст, ще разберем по-лесно своя и ще намерим сили да го носим с радост.

Кой е „старият човек“, разпънат с Христос

Една мила жена, християнка, била пофазена от слепота. Лежала в леглото си и се опитвала да осмисли трагичното си положение, когато нейният пастор ѝ позвънил, за да я успокои.

„Сестро, Господ положи кръста Си върху теб“ – казал той.

Как би се почувствал, ако някой ти каже, че нещастieto, сполетяло те неочаквано, е твоят кръст? Ще се разгневиш ли на Бога за намесата Му в плановете и живота ти?

Никой разумен човек не би избрал доброволно скърбите и сърдечната болка, които са нещо естествено за човечеството и за които често ни се казва, че са нашият кръст. Кръстът, който Христос ни предлага да понесем, трябва да бъде приет чрез свободен избор, така както Той взе Своя кръст доброволно. Никой не би избрал да стане сляп, куц или дори беден. Добре е да носим подобен товар с добро настроение, но такава търпелива издръжливост не е достатъчна за подчинение на принципа на кръста според това, на което Исус ни учи.

От всички Христови апостоли Павел най-добре познаваше огромното въздействие на кръста върху човешката природа. Той бе изучил добре еврейското учение, познаваше много добре и гръцката философия. Изумителната идея за кръста порази юдеи и гърци различно. За евреите тя беше „камък за препъване“, а за гърците – „глупост“ (1Кор.1:23).

Не беше учудващо, че гърците видяха кръста като глупост, защото не бяха просветени с онази мъдрост, която юдеите трябваше да им дадат. Гърците имаха дума за „себелюбие“ – его. Но какво да правят с егоизма, нямаха ни най-малка идея. Когато Павел им каза, че себелюбието трябва да бъде „разпнато“, те приеха тази идея като „глупост“.

От друга страна, идеята за кръста беше противна на юдеите, понеже те бяха слепи, непростимо непросветени относно психологията на човешката природа. Ако можеха да разберат значението на техните храмови служби, те щяха да разпознаят в изкупителната жертва на Христос съвършен отговор на нуждите на човешката природа в целия свят. Те бяха трагично непросветени по отношение на откровението, което Господ им беше подарил.

Запознат с гръцката философия, Павел разбра, че „човеците на тоя век са по-остроумни спрямо своето поколение от просветените чрез виделината“ (Лука 16:8) и затова най-малко съзнаваха, че човешката природа се нуждае от нещо, което никой от религиите на техния древен свят не предлагаше. „Гърците търсят мъдрост“ – казва Павел (1Кор. 1:22), но той разбра, че в принципа на кръста се съдържа мъдростта, която те напразно търсеха и която несъзнателното потискане на човешката природа беше помрачило.

Разбирането на Павел за кръста

Нищо в Новия завет не претендира да е пълно, систематично изложение на учението за кръста, както Павел го представи на публиката в Мала Азия. Всичко, което имаме, са случайно събрани писма, никое от които той не настоява да е копие на неговите идеи, преобърнали древния свят (Деяния 17:6). Ето защо в тези писма трябва да потърсим доказателство за динамичната му идея, разцепила света на две.

Повечето от тях подчертават изложената от Павел жива идея за кръста като единствен начин за промяна на човешкото поведение. Най-ясните обяснения се намират в писмата до църквите в Рим и Галатия: „Или не знаете, че всички ние, които се кръстихме да участваме в Исуса Христа, кръстихме се да участваме в смъртта Му? Затова, чрез кръщението се погребяхме с Него да участва-

ме в смърт, тъй щото, както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот, като знаем, че нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха. Защото, който е умрял веднаж, той е освободен от силата на греха.“ (Римл. 6:3-7) „Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен.“ (Гал. 2:20)

Преводът на Крал Яков нарича „нашето старо естество“ „стария човек“. Той е странна фигура. Кой е всъщност?

Сатана ли е? Едва ли, защото Сатана никога не е давал съгласието си да бъде разпнат с Христос, нито пък Бог го е насилвал за това.

„Старият човек“ нашата „грешна природа“ ли е? Павел използва друг термин, когато говори за нашата „грешна природа“. Той я нарича „грешна плът“ (Римл. 8:3). (Очевидно няма нищо грешно в плътта в смисъл на месо! „Грешна плът“ означава „плътски ум“ или „грешно естество“ (ст. 7).)

Основната идея на Павел за „стария човек“ означава повече, отколкото нашето „грешно естество“. Това, за което говори, е не само изглеждащото лошо. То може да бъде това, което ни се иска да мислим, че е добро, тъй като сме непросветени относно своето духовно състояние. Без да се замисляме, можем да кажем: „Това може да бъде разпнато, но онова не, докато реално и двете страни на характера са еднакви, тъй като имат общо стебло – себелюбието. След като сме сигурни и горди, че „грешното естество“ е напълно разпнато, „старият човек“ може все още да наднича иззад завесата на нашата себична фасада.

Например смята се, че „човешкото ни естество“ се изразява в грешни дела, така че разпъването на „стария човек“ предполагаемо се изразява в изоставяне на тези дела на грех. Но Исус ни учи, че не само делото, но и мисълта за пожелание е прелюбодейство; и подхранването на омраза, дори без дело на убийство, е убийство. Грешното естество се поддържа от себелюбието, егото. То се изявява в любов към греха. Давид позна тази истина, когато каза: „Ето, родих се в нечестие и в грех ме зачна майка ми.“ (Пс. 51:5)

Значи грехът не е само това, което вършим, но това, което сме. Правилно е разбирането, че той е „престъпване на закона“ (1Йоан 3:4), но трябва да запомним, че престъплението е много по-дълбо-

ко от външната му проява. Първият грях беше подхранване на собственото „Аз“ в сърцето на Луцифер. Нашият грях е същият.

Като изследваме, за да разберем кой е „старият човек“, един друг термин ни обърква. Кое е „грешното тяло“, което загива, когато „старият човек“ е разпнат? „Тялото на греха“ и „грешното тяло“ едно и също ли е? Знаем, че физическите желаниа на нашето тяло понякога са свързани с извършване на грях. Значи ли това, че желанията на тялото или инстинктите са сами по себе си грешни? За да унищожим „тялото на греха“, трябва ли постоянно да потискаме своите физически желаниа?

Не. „Тялото на греха“ не е физическото тяло. То е коренът или източникът на греха, така както тялото на тази книга е текстът на отделните глави, които са отделени от първата страница, съдържанието, предговора и кориците. Важното е, че „старият човек“ е бил разпнат веднаж, така че „тялото на греха“, или източникът и коренът му, са унищожени.

Кой е „старият човек“, разпнат с Христос? Павел отговаря на нашия въпрос така просто, както ние отговаряме на въпроса: на колко е равно x в уравнението $x + 2 = 4$. Ние просто отговаряме: $4 - 2 = 2$; оттук $x = 2$. В *Римляни* той казва, че „старият човек“ е разпнат с Христос; в *Галатяни* отбелязва, че това, което е разпнато с Христос, е „Азът“. Ето защо „старият човек“ е просто „Азът“, или себелюбието. В днешния английски превод това е преведено като „грешното аз“.

За Павел истината беше така проста и ясна, както слънчевата светлина. Любовта към собственото „аз“ е коренът на всеки грях. Не можем да третираме себелюбието, наказвайки го с удари или отричане. То не трябва дори да бъде пренебрегвано. Трябва да бъде разпнато.

Според Павел веднага проблемът с греха е решен, защото като имаме работа с извора или „тялото на греха“, имаме работа с неговия корен. Изтръгнете корена на дървото – и то е мъртво. „Този, който е мъртъв, е свободен от грех.“ Разбираемо и приемливо принципът на кръста би разрешил психическите проблеми в нашия модерен свят така, както в гръцкия свят на Павел.

Но една подобна идея би била повече от глупост, празнота, ако не ни беше даден нагледен урок, който ни показва как става това.

Примерът е кръстът на Христос. Себелюбието никога не може да бъде разпънато освен с Христос.

Фактически разпъването му с Христос е така естествено за сърцето, което вярва, както да кажеш благодаря на този, който ти е направил услуга. Пътят към кръста вече не е труден, като гледаме Агнеца Божи прикован. Погледът натам ни води до разпъване на нашето Аз на кръста с Него. „И като бъда издигнат от този свят, ще привлека всички при себе си.“ (Йоан 12:32)

Ето защо любимата интрига на Сатана е да обвие разпятието на Христос в гъстата мъгла на объркването, за да не можем да разберем какво се е случило там. Когато успее да го направи, той ще бъде свободен да ни се подиграва за предполагаемата невъзможност да носим кръста си: „Каква глупост е идеята на кръста за нашия модерен свят! Как можеш да разпънеш своето Аз? Не можеш да направиш нищо друго освен да се подчиниш на популярната общоприета идея за себелюбието.“

Ако кръстът на Христос е скрит, Сатана е прав. Без ясен поглед към разпнатия Христос, не можем да направим нищо освен да живеем само за себе си.

Да позволим на Христовия кръст да изплува от мъглата – и той ще стане „сила Божия“ за всекиго, който оценява стойността му (1Кор. 1:18).

Простотата на кръста

Методът на Бога за борба с греха не е настъпателен, труден или неясен план. Планът му за водене на битката е прост. Грехът е толкова просто нещо, колкото Божията готовност за побеждаването му. Коленичещ пред Божия трон като „осеняващ херувим“ (Ез. 28:14), Луцифер не одобри и не обикна принципа на Божия себеотрицателен характер. Сърцето му се възгордя от собствената му красота и мъдростта му се поквари поради блясъка му. Ст.17. Библията нарича липсата на одобрение на Божия характер „безверие“. То е предпоставката за греха. Както ни е известно, от този корен в сърцето на Луцифер израсна гордост и желание за съгрешаване.

„Старият човек“, който е просто любимото „Аз“, умира с Христос, когато кръстът е ясно разбран. Христос дойде в нашата плът

– в твоята плът, в моята плът; Той се срещна с нашите проблеми, точно така, като нас. В нашето положение. Неговата честност, чистота, несебелюбие, любов директно Го заведоха на кръста Му. Той взема суровия материал на настоящия ни живот и прибавя съставката на любовта. Резултатът е Неговото разпятие.

Христовото разпятие е твоето разпятие, ако ти имаш любов. Ако имаш любов, няма да можеш повече да избягваш кръста, както Той не може да го избегне. Когато разбереш, че Исус дойде в твоята плът, а това значи, че зае твоето място в индивидуалната ситуация на момента, ще видиш как любовта веднага поема курса на сблъсък с кръста.

С такава готовност, с каквато казваш „благодаря“ за оказана любезност, твоето сърце отговаря с дълбоко чувство на разкаяние. Цялото ти жалко себелюбие се изявява в грозотата си. Като под ултравиолетови лъчи, всичките мотиви на сърцето ти внезапно се появяват в различна светлина, различна от тази, в която си ги виждал преди. Това не е измама на някаква проповед – ти си виждал себе си като нещо велико. Това, което виждаш в тази светлина, е истинското ти аз, това, което си без любов. Светлината, която блесне от кръста, осветява душата ти с небесни лъчи и ти виждаш себе си така, както те виждат съществата от непадналите светове. И изглежда, че всяка черта на характера и всяка клетка на тялото ти са пропити от греха на себелюбието. Чувстваш, че искаш да скриеш лицето си. Но тъй като странната светлина на любовта къпе душата ти, всеки корен на гордост и самомнение изсъхва. Чувството на вина, което се надига в сърцето ти, би те убило напълно, ако Христос не беше понесъл вече вината ти на Своя кръст. Ти си жив, но въпреки това „старият човек“ умира. Твоето себелюбие, твоята гордост, твоето самодоволство са съсипани – няма подходяща дума за това от „разпънати“.

Задачата да се победи греха е изпълнена. Без наказание, без скъпо странстване насам-натам, без самобичуване, глад, без скърцане със зъби, за да се освободиш от лошите навици един след друг, докато отмяташ точките на набелязаната програма. „Който е мъртъв, е свободен от грях“. Изкупителната жертва на Христос направи това и нищо друго в цялата вселена не би могло да го направи. Най-доброто, което някой, който се нарича изцелител на проблема на егоизма, може да направи, е да потуши симптомите

на едно място, докато те избухват отново някъде другаде. Докато коренът (“тялото на греха“) е незасегнат, можем да окастрим всички клони, които желаем, но себелюбието ще продължи да принася своите плодове на желаниа, тревоги, безпокойство, завист, страст и дори фина гордост.

Но сега Христос ни привлече, като бе издигнат пред нас. Ти чувстваш силата на това привличане. Размисли добре, защото това е силата на любовта. Тя е по-силна от най-могъщата груба сила на природата. Това е принципът на свободната Божия вселена. Потърси себе си, познай себе си. Не е необходимо да приемаш нечий други поучения за нищо на света!

Хитрото новорождене на „стария човек“

Ако Христос не е умрял напразно, после – дователите му ще светят в този мрачен свят като звезди в тъмна, бурна нощ. Те ще бъдат освободени от проклятието на себичността. Но когато огледаме себе си отвън и отвътре, виждаме, че ако грехът е победен на ниски нива, той хитро се появява на по-високо равнище. Себичността се появява отново, прикрита и изтънчена, но въпреки това – пагубна. Патетичните претенции на „светиите“, които са забравили, че са грешници, са станали позор и обвинение и за жалост са по-голямата част от това, което светът възприема като християнство. Можете ли да си представите срама, който Христос трябва да чувства често?

В ясното учение относно кръста намираме разрешението на този проблем: „Каза още на всички: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва“ (Лука 9:23). Причината, поради която Исус ни нарежда да вземем кръста си и да го носим ежедневно, е фактът, че „старият човек“, който е разпнат вчера, се появява отново днес. Истинската му самоличност никога не се разбира напълно от искрения вярващ. Това, което чувстваме като себичност днес, може би е правилно; и опитът ни да разпънем себичността днес може да бъде също истински. Но всеки успех е успех само в една битка, а не

в самата война. „Старият човек“ се появява отново всеки ден зад по-привлекателна и изкусна маска. Оттук и необходимостта, на която Исус набляга – да носим кръста си ежедневно. Можем ли да побеждаваме, без да носим кръста си?

Ако кажем „да“, смятаме себе си за по-добри от Христос, защото и Той през земния Си живот трябваше да води всекидневна битка. „Не търся Своята воля – казваше в ежедневните Си конфликти, – но волята на Онзи, Който Ме е пратил“ (Йоан 5:30). Исус не ни моли да вземем кръста си и да го носим ежедневно, без Той да е носил своя всеки ден. „Ученикът не е по-горен от учителя си; нито слугата е по-горен от господаря си.“ (Мат. 10:24)

Кръстът не трябва да бъде носен само тук, в този живот, ежедневно, но дори и в небесната вечност принципът на себеотрицанието, представен чрез кръста, ще мотивира поведението на изкупените, докато кръстът ще остане предмет на изучаване. Книгата *Откровение* ни казва, че след като няма да има повече грях, Христос все още ще носи титлата „Разпнатият“, „Агнецът“. Храмът в новия Ерусалим е „Агнето“. От трона на Агнеца извира реката на живота, тронът на Бога е тронът на Агнето. Виж *Откровение* 21:22; 22:1,2. Любовта, така пълно изявена на кръста, винаги ще бъде призната като основа на Божието управление и ще се излива към всички светове в безкрайни потоци светлина, живот и радост.

Само когато себеотрицателната любов на Христос на кръста царува във всяко сърце, ще бъде сигурно, че грехът не може никога да се появи отново. Ако в нечие сърце в универса някога би се появила отново себичност, отново би се повторила цялата мрачна война. Благодаря на Бога, че това не може да се случи. Като носим ежедневно кръста си сега, ние започваме да живеем принципа на вечния живот.

Новите форми, които „старият човек“ приема

Откакто Исус заповяда, че трябва да носим кръста си ежедневно, защото „старият човек“ възкръсва всеки ден, наше задължение е да открием какви нови форми приема той ден след ден.

„Старият човек“ може да бъде изискан, изтънчен, с висока култура, добре образован и почитан. Той може да има прекрасен усет за изкуство, литература, музика и да се движи в най-висшите социални кръгове. Но в действителност няма никаква разлика между това, което ние мислим, че е осъдителният „стар човек“, и високо културния, горд със себе си човек, освен тази, че последният може да бъде много по-трудно разбран и доведен до кръста.

„Старият човек“ може да е горд с добрите си дела в семейството или обществото. Той може да е щастлив като лидер, участник в клубове на идеалисти, да е зает през цялото време с вършене на добри дела, докато пропуска да забележи най-доброто дело. Политиците вършат много добрини; между тях има доста добри мъже и жени. Но колко лесно амплитудите на хората стават любим лавров венец и гордостта става награда за службата. „Старият човек“ отклонява победата.

Най-изкусната форма, която той приема, е тази на религиозната себичност. Там намира отдушник за своята греховна гордост в благочестиви молитви, увещаване и дори проповядване. Духовната гордост се увеличава чрез всички жертви, които личното „аз“ прави.

Фактически никой не се нуждае от по-сериозна предпазливост от изкусното новорождение на „стария човек“ от служителите на Евангелието. Изпълняването на техните задължения, дори така нареченото евангелизиране, може да стане най-ужасният камък за препъване за истинското приятелство с Христос, ако принципът на кръста не се приема ежедневно. Такава дейност, подтикната от себичност, става фатална, защото е грешен, себелюбив израз на съществуването на „стария човек“.

Това е причината, поради която Исус е длъжен да разбули поразителната трагедия на последния ден: „В онзи ден мнозина ще Ми рекат: „Господи, Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме и не в Твоето ли име направихме много велики дела?“ И тогава ще им заявя: „Аз никога не съм ви познавал. Махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие.“ (Мат. 7:22, 23) Те са вършили беззаконие, защото себичността е действала. Всичко, което себелюбието върши, е смъртен грях. Откакто „проповядването на кръста“ е „сила Божия“ (1Кор.1:18),

всяко проповядване, което отхвърля принципа на кръста, не е нищо друго освен силата на Сатана, използващ „стария човек“ като свой агент.

Когато себичността действа, „старият човек“ е сигурен, че върши всичко в името на Христос; затова Христос казва, че мнозина ще протестираат пред Него в последния ден, че всичко, което са направили, е сторено в Неговото име. Онези „мнозина“, които Бог ще отрече, че познава лично, са за съжаление. Те са се чувствали толкова сигурни, че са включени в Христовата служба. Били са готови да прославят Господа за великите дела, извършени в Неговото име, без да съзнават, че тяхната добра оценка е зависела от резултатите, които са мислели, че виждат. Те сами са оценявали своите дела, не Бог. „Старият човек“ живее с виждане, не чрез вяра.

Те винаги са готови да хвалят Бога за извършените чудни дела, но не са схванали гордостта в скритите си мисли, че Бог е достатъчно щастлив от това, че може да разчита на тяхната помощ. Понякога заблудата е толкова жестока, че дори и „избраните“ са горчиво изкушавани.

Исус предвидя ловкото изкушение, когато молеше учениците Си да не се поддават на коварната гордост от духовната работа. Това се случи, когато „седемдесетте се завърнаха с радост, казвайки: „Господи, в Твоето име и бесовете ни се покоряват“, при което в Христовия ум като светкавица проблясна първият грях в сърцето на Луцифер, когато той беше служител, дори „помазан херувим да засенява“. Той бързо разбра колко лесно въодушевлението на учениците от постигнатия успех би могло да стане като гордостта на Луцифер. „Исус им отговори: „Видях Сатана да пада от небето като светкавица.... обаче недейте се радва, че духовете ви се покоряват, а се радвайте, че имената ви са записани в небото“ (Лука 10:18-20). Ако пастири, евангелисти, служители и други църковни администратори обърнат по-голямо внимание на Исусовите думи, колко много искрени служители биха могли да победят измамния напор на служебната гордост.

Павел дълбоко разбираше възможността от такава трагедия. Той ни казва с дълбоко убеждение, че евангелският работник би трябвало с желание да признае своето „дело“ като неуспех преди

последния ден – и „сам той ще се избави, но като през огън“ (1Кор. 3:15). Само чрез опитността на сърдечно смирение пред Бога някой може да успее да съгради делото на живота си на основата на „злато, сребро, скъпоценни камъни“, които ще издържат „огъня“ на последния съд (ст. 12, 13). Всяко дело, положено на друга основа освен Исус Христос, ще докаже накрая, че е било само „дърво, сено и слама“ (ст. 12, 15). Джордж Макдоналд е казал: „Нищо не спасява човека повече от изгаряне на делата му от делата, които могат да устоят на огъня“ („Неизнесени проповеди“, стр. 147).

Лесно е за „стария човек“ да желае почестите, които следват религиозните служби, особено в общество, където хората претендират да са духовния Израил. В тях желанието за светска слава и почест е било разпънато и няма възможност за задоволяване на човешките копнежи за превъзходство. Ако „старият човек“ е разпъван ежедневно, неговото желание за величие е пречистено в стремежа му да бъде почетен водач в очите на ограничено религиозно общество. Ако влиянието на църквата нараства, нейните „пророци“ са изложени все повече и повече на измамните капани на модерните разновидности на поклонението на Ваал – себепреклонение, маскирано като поклонение на Христос.

Друга изява на „стария човек“, приемана от мнозина, е доверияването на разтърсващия екстаз на славната опитност, чудното движение на свръхестествени сили в нас и чрез нас. Силно е изкушението чудесата да се смятат като доказателство за благословение от Бога. Как би могъл „старият човек“ да бъде въвлечен в демонстрацията на чудеса? Дали отричането от чудотворната сила може да бъде отричане от Бога? Не непременно.

Не е невъзможно за падналия Луцифер да извършва чудеса. „Не се учудвайте, че Сатана сам се представя за светъл ангел“ (2Кор. 11:14). Сигурни ли сме, че можем безпогрешно да различим делата на един такъв „светъл ангел“ от истинските дела на Светия Дух? „Нека този, който мисли, че стои, да гледа да не падне“ (1Кор. 10:12). Нашият Спасител любезно ни предупреждава: „Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото, ако е възможно, да заблудят и избраните“ (Мат. 24:24).

Отговорите на молитви могат да изглеждат истински доказателства за специалното Божие благоразположение и действие в наша полза, така че да не можем да осъзнаем колко много „старият човек“ се радва на преживяване опитността на гордостта, която изглежда като че ли ни издига над нашите съчоведи. Да не се молим за някого е най-обикновеният пример за нечия гордост в познаването на величието и могъществото в този свят; бедният приятел, който не познава тези велики хора, е оставен да тъне в своята завист. Гордостта, породена от отговора на нечия молитва, може да възникне от надменността, че той е, както древните фарисеи, любимец на небето, по-добър от обикновените хора, който привидно отхвърля демонстрациите на чудеса и почестите от тях. Делът на себичността в славната опитност не се разпознава лесно.

Кръстът като основа в съда

Да погледнем още веднаж към трогателната група, която протестира в съда срещу Христос: „Не в Твоето ли име пророкувахме; не в Твоето ли име бесове изгонвахме и не в Твоето ли име направихме велики дела?“ Без съмнение, те винаги са приемали, че делата им са извършвани в отговор на техните молитви в Христовото име. Те са се молели и са получавали безотказни очевидни резултати. Но е явно, че отговорите, които са получавали на молитвите си, съвсем не са били от Христос, защото Той е длъжен да им каже тъжно: „Аз никога не съм ви познавал“ (Мат. 7:22, 23).

Някой ги познава, защото са видели чудеса в отговор на молитвите си. Ако Исус казва, че не ги познава, тогава кой би могъл да твърди обратното?

Видяхме, че Сатана има силата да се явява като „светъл ангел“, като „фалшив Христос“, който показва „големи знамения и чудеса“. Изглежда, че той има връзка с небето, за да „върши големи знамения, така щото огън да излиза от небето на земята пред човечите“. Но истинският му характер е прикрит в тези чудеса. Йоан добавя, че той „ще мами живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра“ (Откр. 13:13, 14). Ето защо чудесата не са доказателство за истинска християнска опитност.

Няма по-трудно нещо, на което да устоим, от ентузиазирания екстаз на славната опитност, душевните емоции на някоя свръхестествена сила в нас и чрез нас. Но знаменията и чудесата стават особен основен капитал на фалшивия Христос или Ваал в модерния му вид. Ако е възможно „старият човек“ да се появява отново в проповядване на Евангелието и в служенето, възможно е също и за Ваал да благославя и да дава успех на своите пророци в дейността им. Христос на нашата опитност, нашите чувства, нашите емоции, не е без грешка. Но Христос от Библията, Христос на кръста, на истината, е наистина безгрешен. Не бива обаче да бъркаме двамата.

Независимо дали възможният обект на поклонение за всяка човешка душа е Христос или Сатана, в последната криза, която приближава, няма никаква възможност за общо пространство. Тъй като Сатана знае много добре, че малцина някога съзнателно и открито биха избрали да му служат, той трябва да изясни, че поклонението пред себичността е поклонение пред Христос, защото според Сатана човешката вярност към „Аза“ е преданост към неговите принципи. Това е природата на „антихриста“. Той се подготвя умело за последния голям конфликт, като се надява да помете множествата от тази земя, включително и „избраните“, по пътя на себеосвещението, което повърхностно изглежда, че е посвещение на Христос. Мнозина не ще могат да разпознаят, че истинският мотив за тяхната служба е бил или желание за награда, или страх от наказание. Като непостоянните народни маси в променящия се ход на войната, те са готови да се подчинят на този, който им предлага награда или владее меча на наказанието, независимо от произхода на истинския му характер. „Старият човек“ раболепно ще се подчини на този, който има надмощие. Но Христос няма да приеме служба, основана на насилие.

Ето защо трябва да има тест за всекиго, който да докаже най-дълбокото сърдечно посвещение. Този тест е отговорът на пътя на кръста. Ден след ден тестът продължава за всекиго от нас.

Когато някой е болен или наранен, подходящата медицинска грижа понякога може да включва болезнена намеса. Но никой с ума си не отказва да понесе болка, която води до здраве и възстановен живот.

Пътят към кръста е като оздравителна опитност. „Измамата на греха“ може да направи понасянето му да изглежда неприятно, но когато някой е изваден от „гибелна яма, из тинята и калта“, а нечии нозе са „поставени на камък“, радост следва мъката така сигурно, както денят следва нощта. „Скалата“ е Христос, а „калта“ е постоянното смущение и объркване от превъзходството на „стария човек“ (виж Пс. 40:1,2).

Уморен ли си от страховете си, от убийственото безпокойство, от завистта, от чувството за несигурност, от натрапчивата неосведоменост на празнотата? Стъпи на здравата скала, на която е издигнат кръстът. Каква радост ще бъде за теб да кажеш: „Най-последно имам нещо здраво под нозете си.“

Третият урок на Исус за значението на кръста

Голямата популярност на Христос беше огромно изкушение за Него. Щеше ли да се задържи на гребена на вълната, която Го носеше направо към върха на националния престиж и влияние? Или щеше да спре нарастващата Си популярност, като обяви тържествено истината за Месианската Си вест?

Урокът за кръста не беше скрита тайна, запазена само за вътрешния кръг от няколко по-близки ученика. Във върховия момент на Своята служба, когато „големи множества вървяха с Него“, Той смело заяви същата изпитваща истина.

Лука ни казва как пред слисаните погледи на множеството Той представи истината със съвършено прост реализъм: „И Той се обърна и им каза: „Ако някой дойде при Мене и не намрази баща си и майка си, жена си, чадата си, братята си и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:25-27).

Все едно че каза: „Радвам се, че Ме следвате; но наистина ли сте сигурни, че това е вашият собствен избор? Трябва да бъде напълно честен с вас. Наистина Аз съм Месия, но не този от общоприетите надежди и очаквания. Вярно е, че отивам в небесното царство, но трябва да знаете, че Моят път минава през кръста. Ако Ме следвате, трябва по необходимост да приемете маршрута Ми.

Мнозина в бъдеще ще приемат бога на този свят за Христос; затова съм длъжен да ви уверя, че сега вие не бъркате Христос с бога на този свят.“

Изисква се необичайно проповядване, рядко чувано днес, за да оставиш слушателите си свободно да решат. Но Исус не се страхуваше от гълпата. Той проповядваше истината честно – толкова откровено, че това Го водеше направо към Собствения Му кръст. Защо тогава трябваше да се страхува да представи кръста на множествата и да ги призове за решение? Само този, който носи кръста си, има смелостта да призове другите да направят същото. Необходимо ли беше за Христос да прибегва до психологически хитрости? Пътят към кръста Го освобождаваше от всяка безполезна суетност.

Откакто е ясно, че решението да приемеш благовестието е решение да приемеш кръста и че това е решение на сърцето ти, следва, че няма нужда от смущаващо насилие в душеспасителната работа. Простата истина не се нуждае от съблазняващи украси, за да стане по-привлекателна за честните сърца. В действителност такива украшения могат само да отблъснат тези, които искрено търсят истината, които са пропуснали да разпознаят гласа на истинския Пастир сред объркващите апели на себично звучащите така наречени душеспасители. Психологическите трикове и егоцентричните мотиви за „решение“ могат да бъдат оръжие само на този, който не познава силата на кръста.

Причината, поради която кръстът е „сила Божия за спасение“, се крие в любовта, която единствено има истинска сила на привличане. „Възлюбих те с вечна любов, затова те привлякох с милост.“ (Ер. 31:3) Джордж Матсън, автор на прекрасния химн: „О Любов, която не ще ми позволи да си отида“, прави следния уместен коментар: „Разбирам, че думата „привличам“ е употребена тук като антоним на „принуждавам“. Мисля, че смисълът е такъв: „Понеже те обичам, не те насилвам; Аз искам да те спечеля с любов.“ Любовта е несъвместима с проявата на всемогъщество. Немулим закон може да управлява звездите; но звездите не са предмет на любов. Човекът е предмет на любов и затова може да бъде управляван само с любов или както пророкът се изразява, да бъде „привлечен“. Любовта печели само чрез силата да обича и привлича. Всемогъществото може да подчинява чрез сила, но това не е

завоевание на любовта, а само знак, че такава любов е поражение. Ето защо нашият небесен Отец не ни принуждава да Го следваме. Той би желал да ни привлече чрез красотата на святостта; затова скрива от нас всичко, което би насилило волята ни. Скрива славата на небето, бисерните порти и златните улици, скрива от ухото ни песните на горния хор. Затъмнява в небето знака на Човешкия Син. Не ни позволява да чуваме тиктакането на часовника на вечността. Стъпва върху кадифен килим, да не би звукът от приближаващите Му стъпки да завладее чрез страх сърцето, което трябва да бъде спечелено с любов.“ („Размисли за житейския път“, стр. 70, 71)

Христос предпочита да ни привлече по-скоро с кръста, отколкото да ни принуди с короната. Обърнатите, които поемат пътя на кръста, са онези, които Отец привлича. В мистериозния процес на привличане Отец не иска да вижда само повърхностна служба, а ученици, които ще следват Агнето, където и да отиде. Притегателната сила е в истината, защото Христос е истината. Ако истината е непоклатима, и силата ще бъде непобедима.

От друга страна, употребяването на психологически и емоционални украсителни техники с цел да се форсира „решението“ могат да привлекат погрешна маса последователи, които не са нито ученици, нито последователи на Агнето. Ако „решението“ е постигнато единствено на базата на егоизма, то не е от вяра. А „всичко, което не е от вяра, е грях“ (Римл. 14:23). В последвалото объркване „овцете“ на Истинския Пастир могат да бъдат напълно обърнати, защото „няма да следват подир чужд човек, но ще побегнат от него, защото не познават гласа на чуждия“. Йоан 10:5. Поставянето на препъващ камък пред Христовите „най-малки“ със сигурност е грях. Но Исус казва, че Неговите „овце чуват Неговия глас“. „И овцете Го следват, защото познават гласа Му“. „И Моите Ме познават, както Отец Ме познава и както Аз познавам Отца“ (Йоан 10:3, 4, 14, 15). Онези, „другите овце“ от Христовото стадо, няма нужда да бъдат насилвани да приемат истината на благовестието. Щом като веднъж истината (позната чрез гласа на Христа) им е ясно представена, никаква земна или адова сила не може да ги разубеди да Го следват! Привличането е в самата истина, защото любовта и истината са неразделни! Този, който мисли, че говори истината, но не говори с любов, не казва истина!

Себичността и любовта към семейството

Ако Исусовите думи към множеството прозвучаха малко жестоко, трябва да знаем че това не беше отношение на груба, безчувствена омраза към обичните ни от семейния кръг. Библейското значение на думата „омраза“ е очевидно „да обичаш по-малко в сравнение с нещо“. Илюстрация на това, което Той искаше да каже, намираме в Неговото отношение към майка Му и роднините Му. Той обичаше нежно Своята майка и дори в часовете на най-голямо отчаяние на кръста мислеше за нейните нужди. Остави съвършен пример на синовна привързаност.

Исус не можеше да позволи на никаква семейна връзка, независимо колко близка, да намали посвещението Му на всички страдащи и нуждаещи се членове на човешкото семейство. Веднъж, докато помагаше на множеството, пристигнаха роднините Му: „И дойдоха при Него майка Му и братята Му, но поради множеството не можаха да се приближат до Него. И известиха Му: „Майка Ти и братята Ти стоят вън и искат да те видят.“ А Той в отговор им рече: „Моя майка и Мои братя са тези, които слушат Божието Слово и го изпълняват.“ (Лука 8: 19-21) Тук няма отричане на нежната привързаност към семейството, а признание, че тази привързаност не трябва да се покварява чрез пренебрегване на любовта към всички нуждаещи се членове на човешкото семейство. Това е важен урок, който мнозина от нас трябва да схванат, особено онези, които инстинктивно чувстват, че нашето великодушие трябва да бъде ограничено между тесните стени, включващи домашните ни.

Любовта към семейството и гордостта на кръвта могат да бъдат тежест, която „старият човек“ приема. Когато Бог ни зове да направим нещо за Него, а ние кажем „не“ заради роднински връзки, връзки, които ни спъват – ето го отново жив „старият човек“. Любовта към онези, които потенциално ще „чуват Божието Слово и ще го изпълняват“, би трябвало да преобладава. Когато чуем зов за напускане на баща, майка, брат, сестра или за прекъсване на някакви любими връзки с отечеството, за да отидем в далечна страна в служба на Бога, „Азът“ ни често протестира. Рядко се схваща, че отхвърлянето на такава покана е отхвърляне на кръста.

Духът на пророчеството казва: „От яслите до кръста животът на Исус бе зов за себеотдаване и съпричастност в страданието. Той разбули намеренията на хората. Дойде с небесната истина и всички, които слушаха гласа на Светия Дух, бяха привлечени към Него. Тези, които се покланяха на себе си, принадлежаха към сатанинското царство. Чрез отношението си към Христос всички щяха да покажат на чия страна стоят. И така всеки сам осъжда себе си.

В деня на последния съд всяка изгубена душа ще разбере значението на отхвърлянето на истината. Кръстът ще бъде представен и истинското му значение ще бъде схванато от всеки ум, който е бил заслепен от греха. Пред голготската сцена с нейната тайнсвена жертва грешниците ще се почувстват осъдени. Всяко лъжливо извинение ще бъде пометено. Човешкото отстъпление ще се яви в истинския си характер. Хората ще видят какъв избор са направили.“ (Е. Уайт, „Животът на Исус Христос“, стр.24, 25)

Ако откажем ъна зова да служим на своя Господ поради любов към семейството или други себични причини, присъдата, която ни очаква в края, няма да е по-лека, отколкото ако отхвърлим Библейската истина с подобни извинения. И в двата случая отхвърляме кръста повече от всяка доктрина или служба.

Цената на изграждането на добър характер

Като обясняваше кръста на множеството, Исус използва три прости илюстрации. Първата посочва необходимостта от пресмятане цената, преди да претендираме, че изграждаме християнски характер. Цената, която трябва да се плати, е носенето на кръста: „Ако някой от вас иска да съгради кула, не сяда ли първо да сметне разноските, дали ще има с какво да я доизкара? Да не би като положи основата, а не може да я доизкара, всички, които гледат, да почнат да му се присмиват и да казват: Този човек започна да гради, но не можа да доизкара.“ (Лука 14:28-30)

В учението на Исус имаше нещо наистина привлекателно. Неговият апел беше феноменален. Но Той разбра, че този зов в стремителната си разпаленост би могъл да понесе емоциите към им-

пулсивно начало на изграждане на характера и да донесе срам, ако делото остане незавършено. Неудържимият стремеж на възторженото посвещение ще стане необходим, когато цената бъде пресметната и приета. Защото цената е кръстът. Първо приеете нея, тогава позволете на емоционалния прилив на апела да заякчи посвещението. Разберете отначало – казва Исус всъщност, – че кръстът, на който „Азът“ е разпнат, е цената за изграждане на всеки добър и издръжлив християнски характер. Провалът в пресмятането на стойността на кръста ще донесе позорно падение в желанието да се достигнат истинските висоти на християнския характер. Недовършената кула може само да причини скръб в небето, презрителна подигравка в света и болезнен срам на разочарования строител.

Колко често светът се е присмивал на непостоянството на тези, които претендират, че са последователи на Агнето. Може би подранилият ентузиазъм обещава издигането на прекрасна сграда. След първите трудности с нарастващото зло като пианство, пушене, секс и други подобни, се предполага, че процесът ще стигне до крайност.

Но, уви! Идва време, когато изкусните грехове спъват по-нататъшния прогрес. Постепенно „работниците“ на „кулата“ се оттеглят и сърцето остава един недовършен храм, свързан с липси и противно деформиране. Гордост, лош нрав, злобно нетърпение, религиозна себичност, сурова осъдителност, избухливост, завист – всички представляват руините на недовършения характер. „Всички, които гледат, ще му се присмеят: „Този човек започна да гради, но не можа да доизкара.“ Христос се безчести от такива, които само претендират да са Негови последователи.

Самият зидар може да загуби двата свята, като пропадне в пресмятането на истинската стойност на християнската опитност. Болезнено чувство на безсилие завладява този, който е използвал всичките си средства за наполовина свършена строителна програма.

Малцина имат смелостта да разрушат недовършената кула, зад която се крие объркването от провала, като престават да изповядват Христос. Мнозина са доволни като оцелели в бомбардирана къща да живеят сред мрак и натрошени камъни, надявайки се, че някога по чуден начин ще дойдат средства за завършване на „ку-

лата“. Такива надежди са осъдени на крайно разочарование, въпреки че от време на време оценяваме стойността и приемаме плащането.

Когато „кулата“ на христов подобния характер е завършена както трябва, светът ще я види и ще се чуди. Няма по-ефективна сила за завършване на Божието дело на земята от завършването на това дело в нашето сърце.

Премерване силата на неприятеля

Втората илюстрация, която Исус даде, беше неравностойната битка: „Или кой цар, като отива на война срещу друг цар, не ще седне първо да се съветва, може ли с десет хиляди да стои против този, който иде срещу него с двадесет хиляди? Иначе, докато другият е още далеч, изпраща посланици да искат условия за мир. И тъй, ако някой от вас не се отрече от всичко, що има, не може да бъде Мой ученик.“ (Лука 14:31-33)

Очевидна е безполезността на битката за крал, който има два пъти по-малка армия от врага. Всеки крал веднага би изпратил посланици да търсят възможно най-добрите условия, като би се опитал да спаси колкото е възможно целостта на предишното си царство и чак тогава да предаде всичко ценно, което трябва да бъде пожертвано. Нашественикът диктува условията и може да наложи нови граници. От една страна, той установява своето царство, от друга страна, победеният цар трябва да живее със своите треперещи съграждани, като се опитва напразно да запази претенциите си за старата слава и сила, докато изгубва завинаги независимостта си.

С това Исус илюстрираше тържествената истина на кръста. Той като че ли каза: „Не подценявайте силата на врага, с когото се борите, наречен „старият човек“ или „азът“. Ако твоето желание да разпънеш себичността е половината от желанието на стария човек да съществува, ще бъдеш принизен до жалкото състояние да търсиш начини за примирие. По-добре събери смелост да се откажеш от всичко. Само по този начин можеш да победиш врага. Бъди Мой ученик в истината и се радвай на свобода и победа!

Много са тези, които се примиряват с врага! Сърцето е разделено с граница. Лоялността се поддържа едва-едва чрез вземане участие в богослуженията, пазене на съботата, плащане на десятък и християнско старание. Границата разделя царството на „стария човек“ от това на неговата марионетка. „Старият човек“ живее от едната страна, полухристиянинът – от другата. Има случайни гранични инциденти, защото това е въоръжена граница. Душата не може да си почине. Но ако някой не иска да рискува всички поети ангажименти, той може да съжителства рамо до рамо с врага. Тази илюстрация на Исус показва лаодикийското състояние на хладкост. Това е състоянието „ни жив, ни умрял“, нещо средно – окаяно слаб, нито студен, нито топъл, но хладен.

Не можем винаги да останем в това състояние на хладкост. В края на краищата безизходното положение трябва да бъде погледнато в очите. Трябва да стигнем до вземане на решение да разделим пътищата. Трябва да изберем един от двата пътя – единият води към Египет и измяна, другият води към Голгота, към осветените от слънце равнини на небесния Ханаан и вечна победа. Кой ще избереш?

В нашето време на криза търпението и така нареченият баланс трябва да бъдат преодолени. Първото може да се изроди в малодушие, а последното, когато се наруши топлинният баланс, може да разочарова много нашия Спасител. Любовта, която Го привлече към кръста, не познаваше хладкия баланс. „Ревността за Твоя дом Ме изяде“ – казва Той (Йоан 2:17). Питър Маршал се моли: „Когато времето отлита покрай нас, спаси ни от търпението, граничещо с малодушие. Дай ни смелост да бъдем или горещи или студени, да държим на едно нещо, въпреки че падаме в друго.“

Скритият елемент на стойността

Третият урок, който Исус предава за значението на кръста, е шокиращ с простотата си.

„Добро нещо е солта, но ако самата сол обезсолее, с какво ще се поправи? Тя не струва нито за земята, нито за тор; изхвърлят я вън.“ (Лука 14:34, 35)

Християнството е добро нещо. Но ако то изгуби принципа на кръста, за какво става? То е годно само за това, което се случва с него в много части на света днес. Не се отвърщават от него, не го изхвърлят на торището чрез преследване и насилствена опозиция, дори не е оценено като единственото животоспасяващо средство в този свят, каквото би трябвало да бъде. То просто е пренебрегвано, тъпкано, отхвърляно.

Добрите хора, които съставляват църквата на Христос, са наистина солта на земята. Трябва да се прецени предварително дали солеността, която единствено може да спаси света от развала, става за това. Ако Божият народ е солен, моралната плесен няма да обхване целия свят. Това, от което се нуждаем, е проповед и живот според принципа на кръста.

Исус тържествено предупреди избрания народ от Своето време за опасността от скрития недостиг в неговото дело за света. Трябва да се поучим от този урок. Големите планини от сол, които се появяват пред очите ни, могат да изглеждат красиви, блестящо бели и истински. Впечатлената душа може да възкликне, имайки предвид огромния потенциал на подобно изобилие, което да осоли земята. Но нарастването на количеството и теглото на солта не значи нарастване на солеността ѝ. Статистическото и числено нарастване на църквата не я прави непременно по-солена. Тонове сол, загубили вкуса си, струват много по-малко, отколкото само една чаша истински солена сол.

По времето на Исус преди 2 000 години нямаше електрически хладилници, нито хладилни складове с лед. Солта се използваше като предпазно средство срещу развалата на храната и рибата. Товар, осолен с обезсоляла сол, се разваляше.

Процесът на развала в нашия свят е ясен за всекиго, който чувства и вижда. Нарастването на престъпленията, нахлуването на безбожието, разпадането на комунизма, покварата на човешкия морал, постоянната деградация на физическото и умствено здраве – всички те са алармиращи знаци, че нашият грешен свят се разваля.

Божият план никога не е бил светът да бъде разрушен поради липсата на солена сол, която да го предпази. Той никога не е искал работата на Неговите последователи в последните дни да е толкова

трудна. Последният конфликт между Христос и Сатана ще се състои, без да е необходимо моралните и духовни стойности да деградират на местата, където мнозина не могат да разберат достатъчно Евангелието, за да го приемат или отхвърлят разумно и отговорно. В любовта и милостта Си Бог иска последната Му вест към света да бъде обмислена разумно и свободно от жителите на земята.

Според Неговото провидение Народът Му е разпръснат по целия свят между всички племена, езици и народи. Като живеят според принципите на кръста, като прокламират Неговата вест, това ще е предпазващата сол за обществото, което би се провалило в отчайващата деградация.

Нека укрепим сърцата си и бъдем смели. Светът със сигурност ще слуша вестта за кръста, когато я представим в истинската ѝ висота на преданост и истина. Само явното пренебрежение към проповядването може да ни обезкуражи; но светът не пренебрегва истинското християнство, а само имитацията му, това, което пренебрегва кръста. Солената сол никога не се „тъпче“. Тя ще бъде приета или отхвърлена смело. Така беше в дните на Христос и апостолите; и така ще бъде до края на света.

Исус завърши Своята проповед към множествата с тези думи: „Който има уши, да слуша!“

Как открих кръста

Когато бях млад, чух историята за кръста на Исус с всичките ѝ мъчителни подробности. Бях чул и много разкази за мъчениците, загинали в тъмните средни векове за своята вяра. Трудно беше за младежкия ми ум да направи разлика между страданията на Исус на кръста и страданията, понесени от верните мъченици. Изглеждаше ми, че някои от страданията, понесени от мъчениците, като че ли са били много по-мъчителни поради своята продължителност от шибането с камшик и разпятието на Христос.

Когато пораснах, започнах да разбирам малко по-добре болката от страданията на Исус, защото почувствах самотата и срама, които Той понесе. Учениците и приятелите Му Го напуснаха, докато повечето от мъчениците имаха поне някого, който да ги насърчи в последните им часове. Но все още ми беше трудно да осъзная как Христовите страдания бяха по-жестоки от тези на някои мъченици, страдали според моето въображение от физическите мъчения и самотата от отхвърлянето.

Беше ми ясно, че ако някой искаше да погледне напред, към светлото бъдеще и наградата, трябваше да издържи неприятности и болки. Бях научил, че когато някой умре, ако е бил добър, веднага отива на небето за наградата и обратно, ако е бил лош – при мястото на вечните мъки и страдания. Без съмнение Исус беше добър. Ето защо реших, че веднага след смъртта си трябва да е отишъл направо на небето за един щастлив уикенд на среща със Своя Отец и ангелите. Това като че ли се потвърждава и от обещанието, дадено на умиращия разбойник: „Днес ще бъдеш с Мен в рай“ (Лука 23:43).

Исус умря в петък около три часа и беше възкресен рано в неделя. Мислех, че е прекарал това междинно време в небето. Такова очакване би могло да повдигне духа Му по време на жестоките изпитания. Чудно е, че хората могат да издържат, когато са сигурни в непосредствената награда. Къде е тогава уникалната „слава“ на Христовия кръст?

Времето, през което Той страда, не изглежда толкова дълго. Шибането с камшик и последната агония едва ли са продължили повече от 12 до 15 часа. Разбира се, достатъчно дълго. Не бих желал да изпитам такава болка дори и за частица от това време. Но много добри хора са били насилвани да издържат страдание за по-дълги периоди и не са имали надежда за предстоящ щастлив уикенд, такъв, какъвто предполагах, че Христос е очаквал.

Опитвах се, доколкото можех, и разбрах, че ми е трудно да видя нещо абсолютно задължително в Исусовия кръст. Мислех, че това, което го прави удивителен, е фактът, че Страдалецът беше Божият Син. Той понесе всички тези страдания, които и ние, бедните човеци, понякога познаваме. Дори определено чувствах страхопочитание, по-голямо, отколкото бих могъл да почувствам, ако Президентът на моята страна благоволише да спи под нашия покрив, да работи в нашата градина и да се храни на скромната ни трапеза. Гледах и се чудех, но ми бе трудно да го разбера.

Бях притеснен, че не можех да предизвикам в себе си онези чувства на дълбока сърдечна признателност към кръста, които другите ми изглеждаше, че изпитват. Имайки предвид това, което бях чул, можех да се „хваля“ с кръста на Христос, да почувствам не-обикновено раздвижване в сърцето си. Виждал съм някои хора да плачат от състрадание. Аз не можех и това ме безпокоеше. Изглежда, че не можех да докосна дори с върха на пръста си онова, което Павел е чувствал и е изразил с думите: „Далеч от мене да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос“ (Гал. 6:14).

Опитвах много усърдно да бъда впечатлен, както мислех, че трябва да бъда. Не можех да не разсъждавам, че ако Страдалецът беше Божи Син, то този факт правеше понасянето на страданието по-лесно за Него, отколкото за нас. В нашето определено предубедено невежество страданията са тежки и болезнени. Той знаеше всичко, знаеше, че идва от Бога и отива при Бога. Разбира се, че можеше да издържи за кратко време физически дискомфорт и бол-

ка, които и ние познаваме, без изпитанието да беше трудно за понасяне.

Спомням си, че четох преживяването на един мъж, който, когато бях малко момче, беше най-богатият мъж в света – Хенри Форд, производителят на известните „Модел Т“ и „Линкълн“ автомобили. Пътувайки инкогнито със свои приятели по околни пътища, г-н Форд решил да кара малкия модел „Т“. Таратайката се повредила – събитие, което мнозина от по-бедните клиенти познавали – и той бил принуден да потърси ремонтна работилница в селото. Въпреки, че за известно време почувствал неудобство, историята показва, че бил доволен от преживяното. Сигурен съм, че едната от причините да се е чувствал така, е била сигурността му, че не е зависел от този, правещ засечки, модел „Т“, за да пристигне вкъщи. Когато пожелаел, той можел да телеграфира и неговият „Линкълн“ да долети и го избави от неприятното положение. Със задоволство, което другите не познавали, г-н Форд можел да се радва на това, което обикновените шофьори от онези дни можели да преживеят само с много тревога.

Не беше ли Христос в подобна ситуация? – си мислех аз. Той каза на Петър, че във всеки момент от изпитанието Си можеше да се помоли на Своя небесен Отец и Той веднага щеше да Му даде повече от дванадесет легиона ангели (Мат. 26:53). Очаква се въоръженият войник да покаже повече смелост, отколкото невъоръженият.

„Спасен чрез вяра“ ме обърква

Чул съм да казват, че сме спасени чрез вяра. Но очевидно не можех да го разбера. Имаше ли нещо нередно в мен или Бог ме отбягваше, оставяйки ме да се загубя в търсене на истинското разбиране на това, което Неговият Син беше направил за мен? Може би трябваше да се насиля и да кажа, че чувствам нещо, което в действителност не чувствах. Щеше ли това да ми свърши работа? Ужасно трудно ми беше да изповядвам чувства, които не притежавах. Отчаяно исках да бъда спасен, но исках да бъда и честен.

Някои автори и говорители казват, че ние, човешките същества, не можем да разберем истинското значение на кръста или да оценим какво значеше той за Исус. Ще трябва да почакаме до веч-

ността, за да научим. Но тези забележки, вместо да ми донесат спокойствие, ме караха да се чувствам смутен. Бях разбрал от Новия Завет, че апостолите, включително Павел, бяха дълбоко трогнати от признателност към кръста. Нещо феноминално ги бе сграбчило. Те желяеха да страдат, „да загубят всичко“, и вместо да оплакват загубата, действително бяха „доволни в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа“ (2Кор.12:10).

Не познавах такова желание за страдание заради Христос, не до такава степен, че да изпитвам удоволствие от страданието за Него. Апостолите имаха нещо, което аз нямах и очевидно нямаше да получа, докато не отидех в небето. Но смуцаващото беше, че вероятно нямаше да отида там, без да преживея тази опитност. Въртях се в омагьосан кръг.

Някой може би иска да ме прекъсне и да ми каже: „Жалко, че не съм бил там, за да ти помогна! Не е необходимо да изпитваш някакво особено чувство на признателност към кръста. Само приеми Христос като свой Спасител, както би се подписал на застрахователна полица. Не е необходимо да проливаш сълзи на благодарност или да се разчувстваш, когато се подписваш на линията от точки. И в момента на подписването ти вече си „покрит“. По този начин си спасен.“

Мислил съм за това. Знаех, че много християни разсъждават по този начин. Но тяхното самодоволство ми се струва като слаб вик в сравнение с апостолското изгарящо посвещение на Христос. Павел наистина „се хвалеше, носейки кръста на страданието, както Исус го носеше: „Три пъти бях бит с тояги, веднъж ме биха с камъни, три пъти съм претърпявал корабокрушение, една нощ и един ден съм бил по морските дълбочини. Много пъти съм бил в пътешествия, в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност в град, в опасност в пустиня, в опасност по море, в опасност между лъжебратя; и в труд и мъка, много пъти в неспане, в глад и жажда, много пъти в неядене, в студ и в голота... Ако трябва да се похваля, ще се похваля с това, което се отнася до немошата ми.“ (2Кор. 11:25-30)

Този вид вяра, „застрахователната полица“, едва успяваше да доведе своите привърженици до църковните пейки веднъж седмично. Исус казва: „Ако някой от вас не се отрече от всичко, що има, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33, 27). Това дълбоко ме

впечатли. Или трябва да намериш сила да служиш на Христос, както апостолите, или не си истински християнин.

Опасенията, които имах, бяха правилни и фактът, че ги имах беше вероятно доказателство, че Св. Дух не ме е забравил. Бидейки грешник, аз не бях по-добър от всеки друг, но не бях и по-лош. Имах възможност за истинско сърдечно разбиране на Христовия кръст. Но нещо не ми достигаше. Трябваше да разбера какво значеше кръстът за Исус.

От детинство моите родители и пастори ме поучаваха, без да знаят за заблудата си, така че засенчиха любовта на Христос и скриха от мен нейната красота и сила. Тази грешка обвива кръста в гъста мъгла, както планината изчезва от погледа, обгърната в облак. Апостолите от Новия Завет бяха видели нещо, което аз никога не бях виждал, и това, което видяха, ги засегна и доведе до поразителното сърдечно посвещение на Христос. Бях духовно парализиран, защото не можех да видя онова, което те видяха.

Какво скрива кръста на Христос от погледа ни?

Тази заблуда беше общоприетата идея за безсмъртието на душата, учението, че никой не може да умре действително, но това, което наричаме смърт, е само внезапно преминаване в друго ниво на живот. Тъй както много физически болести могат да са резултат на витаминозна недостатъчност, така тази основна заблуда, базирана на древното езичество, предизвика верижна реакция на объркване в моето разбиране.

В едемската градина Създателят ясно каза на Адам и Ева, че ако съгрешат, „в деня“ на съгрешаването „непременно ще умреш“ (Бит. 2:17). Той каза точно това, което мислеше. Дяволът решително Му се противопостави, казвайки ни: „Никак няма да умрете“ (Бит. 3:4). Фактически изкусителят каза: „Няма такова нещо като смърт. Човек не може да загине напълно. Душата притежава естествено безсмъртие.“

Тази идея стана кайгъгълен камък на езическата религия и оттогава тя проникна в доктрината на много християнски църкви. На пръв поглед грешката може да изглежда достатъчно невинна,

но размислете какво прави тя с нашето разбиране за кръста на Христос. Тя съвсем явно опровергава становището на Писанието „Христос умря за нечестивите; Христос умря за нас“ (Римл. 5:6, 8).

С други думи това, което Сатана иска да разберем, е, че Христос не умря за нас в действителност. Той само издържа физическата болка, в която беше подкрепен, с уверението, че не рискува нищо, не губи нищо, тъй като не може Той да умре в действителност. Ако Той нямаше какво да губи, нямаше и нищо ценно, което да даде, освен изтърпяването на физическата болка. Веднага след вика: „Свърши се“ отиде в небето. (Някои казват, че е отишъл в „ада“, за да проповядва на „духовете в затвора“; но аз си мисля, че ако е отишъл там, Той е отишъл като мисионер, а не като страдалец, преживяващ мъката от загубата. По какъвто и начин да погледнем на това, Той съвсем не беше умрял. Само премина в по-висша форма на съществуване.)

Къде е жертвата? Изчезна! И тази безпомощна празнота е точно това, което Сатана иска да чувствам по отношение на кръста на Христос. В сравнение със страданията на мъчениците или войниците, умиращи за своята страна, или героите, загиващи за приятелите си, няма нищо по-особено в това, което Исус направи. Неговата жертва имаше един недостатък – липсваше благородството, присъщо на себепожертвувателността на войниците и героите. Поради това Той твърдо запази Своята сигурност, докато те пожертваха сигурността си. Всъщност Исус не жертва нищо, най-малко Себе Си. И когато Йоан 3:16 казва: „Бог така възлюби света, че даде Своя единороден Син“, това просто значи, че Отец ни даде Своя Син временно.

Заблудата за естественото безсмъртие на душата се поддържа от Сатана, за да постави под съмнение историята на Голгота – за да парализира посвещението на онези, които изповядват, че следват Христос. Ако разбирането за Христовия кръст е затъмнено, тяхната любов ще бъде унищожена.

Истинското измерение на Исусовата агония на кръста

Страданието на Исус на кръста беше несравнимо по-голямо от понасянето на физическа болка или мъченията на който и да е

мъченик. Товарът, който Той понесе, не беше имитация или измислица. Писанието казва: „И Господ възложи на Него беззаконието на всички ни“ (Ис. 53:6).

Какво е „беззаконие?“ „Вашите беззакония са ви отделили от Бога ви и вашите грехове са скрили лицето Му“ (Ис. 59:2). Беззаконието отделя от Бога, оставя душата безнадеждно печална и самотна, разрушава всяко чувство за сигурност. Отец наистина възложи на Христос „беззаконието на всички ни“. Това значи, че Той възложи на Него същите чувства на вина, самотност, несигурност и отчаяние, които ние познаваме така добре. Това отдели Христос от Неговия Отец. Преди да науча истината ми изглеждаше невъзможно Христос да се чувства действително изоставен. Библията казва, че Той извика: „Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?“ Беше ли това драматичен артист, изпълняващ ролята си на сцената, или беше вик на сърце, измъчвано от горчива мъка?

Христос не носеше Своето бреме, както човек носи тежък товар на плещите си. Той носеше бремето дълбоко в душата Си. Петър казва: „Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото“ (1Петр. 2:24). Той носеше убийствения товар в Своята нервна система, Своя ум и душа. Павел е още по-категоричен: „Той (Отец) направи грях Онзи, който не е знаел грях“ (2Кор. 5:21).

Христос не беше грешник, защото беше без грях. Но Той стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“ (Гал. 3:13). „Грехът“ и „проклятието“ тук са идентични. Павловото изказване посочва, че отъждествяването с греха на Христос, когато носеше Своя кръст, беше ужасяваща реалност. „Заплатата на греха е смърт“ (Римл. 6:23). Ако Христос беше „направен грях“, „проклет за нас“, ясно е, че беше направен и да пострада от заплатата на греха. Христос е съвсем като нас, защото „и онзи, който освещава, и онези, които се освещават, всички са от одного; поради тази причина Той не се срамува да ги нарича братя“ (Евр. 2:11).

Какво е смъртта, заплатата на греха, която Христос изстрада? В Писанието има два вида смърт. Едната е наречена сън (Йоан 11:11, 13) това е смъртта, за която обикновено говорим. А другата е истинската, втората смърт (виж Откр. 2:11; 20:6; 21:8). Последната е вечна раздяла с Бога – „сбогом“ на светлината, радостта и живота завинаги.

Исус вкуси от тази „втора смърт“. „Той вкуси смърт с Божията благодат за всеки човек.“ (Евр. 2:9) Щом вкуси смърт за всеки човек, значи това не беше смъртта, която се нарича сън, защото всеки човек вкусва от тази смърт. Каквото и да бе вкусил Исус, то не беше нещо, което ние трябва да вкусим. Христос умря от смъртта, която Създателят обеща на Адам и Ева, ако съгрешат – смърт, която в края донася пълна загуба. Исус я почувства така, както всяко човешко същество може да я почувства, защото „трябваше да се уприличи по всичко на братята си... сам Той пострада като изкушаван“ (Евр. 2:17, 18). Ето защо смъртта, която Исус понесе на кръста, беше пълната горчива чаша на отчаяние и погубел, окончателната заплата на греха.

Това включваше и скриването на лицето на Отца от Неговия Син. Няма надежда, няма светлина във втората смърт, няма очакване за възкресение, което да разпръсне отчаянието. Ако Исус „умря за нашите грехове“ или „умря за нас“ (1Кор. 15:3; Римл.5:8), Той преживя в последните Си страдания тъмнината, която скри от погледа Му очакването за възкресение. Беше ли Христос подкрепен от надеждата за възкресение до такава степен, че да стане недостатъчен да „вкуси смърт за всеки човек“, наистина да даде Себе Си „за нашите грехове“? В най-добрия случай Той би могъл само временно да даде Себе Си.

Не е чудно, че човешката природа на Христос отстъпи назад пред ужасната опитност, когато Той се хвърли на земята в Гетсимания! „Душата Ми е прескръбна до смърт“ – простена. „И като пристъпи малко напред падна на лицето Си и се молеше, казвайки: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, но както Ти искаш“ (Мат. 26:38, 39). Чашата, която Той пиеше, беше нещо, което никое човешко същество преди или след това не беше вкусило напълно. Фактически откакто свят светува, Той беше единствената личност, умряла някога наистина. Той вкуси с пълно съзнание от убиващата реалност на целия ужас от безнадеждността на втората смърт; нито пироните, проболи ръцете Му, нито камшичните удари Го убиха. На кръста слабо чувстваше физическата болка. Това, което Го уби, беше дълбокото душевно страдание, което предизвика кървавата пот в Гетсимания и накрая буквално разби сърцето Му на кръста. „Укор съкруши сърцето Ми и съм много отпаднал.“ (Пс. 69:20)

През Своя живот и дори през по-голямата част от последните Си страдания, Исус намираще утеха във възкресението Си. Той живееше пред светлото, усмихнато лице на Своя Отец. В Божественото присъствие никаква сянка не можеше да Го ужаси. Дори когато покаялият се разбойник Го помоли да си спомни за него, все още съхраняваше вяра, защото обеща: „истина ти казвам днес, ще бъдеш с Мен в рая“ (Лука 23:43). Но Исус все още не беше изпил до дъно горчивата чаша. Щеше да настъпи промяна.

За да притисне силно горчивата чаша до Неговите устни, злият изкусител използва като свои агенти хората, които Христос дойде да спаси. Докато висеше на кръста, Той не можеше да не чува как хората казваха един на друг: „Ако е Цар израилев, нека слезе от кръста и ще повярваме в Него. Упова се на Бога; нека Го избави сега, ако Му е угоден; понеже каза: „Божи Син съм.“ Някои Го предизвикваха директно: „Ако си Божи Син, слез от кръста“ (Мат. 27:42, 43, 40). Нямаме основание да мислим, че Христос оставаше незасегнат от подигравките. Това изкусително „ако“ беше страшно за понасяне в часа на върховно смирение. „Нека Бог Го избави, ако Му е угоден!“ Ръцете Му бяха приковани към гредите и по никакъв начин Исус не можеше да запуши ушите Си за техните присмехи и подигравки. Всичко, което можеше да прави, беше да се моли. Но изглеждаше, че никой в небето не Го чуваше. „Ти не ме чуваш“ (Пс. 22:2).

Часове наред Той се бореше с ужасното бреме. Малко след тези зловни „ако“, „тъмнина покри земята до деветия час“ (три часа следобед), когато Исус „извика със силен глас“ думите на самота поради забрава (забравен самотник), които показват, че сега Той чувстваше ужаса на пълното отделяне от Своя Отец (Мат. 27:45, 46). Както връх на стрела, натопен в отрова, така последното изкушение на отчаянието Му причини най-горчивото страдание.

Тъмнина милостиво закри Неговата агония, когато не беше в състояние да закрие с разпънатите Си ръце обляното Си в сълзи лице от погледа на подиграващите се тълпи. Само прекършеният Му, ридещ глас, можеше да се чуе в катранената тъмнина, която обви Голгота. Колко жестоки могат да бъдат хората! И колко милостив беше Отец, обгръщайки Своя изтерзан Син с диплите на тъмнината, докато страдаше толкова много! На нито един ангел

не беше позволено да види гледката на измъченото лице, когато Той произнесе онези думи на отчаяние, нито на Христос беше позволено да почувства целувка на любов и вяност, които Отец жадуваше да Му даде в мрака. Отец беше тук с Него, страдащ с Него, защото „Бог в Христа примиряваше света със Себе Си“ (2Кор. 5:19). Но Исус трябваше да Се почувства изоставен, „да изтъпче жлеба сам“, ужасно сам.

Макар че надеждата умря, любовта издържа. Има един странен псалом, описващ ужасната опитност на Христос. Той ни отваря прозорец, през който да надникнем в сърцето Му, докато висеше на кръста в дългите тъмни часове. Той чува подигравките на хората и се учудва на мълчанието на Отца Си. Псалом 22 разкрива как Си спомня, че Неговите предци са получавали отговори, когато са се молели. Защо сам не получаваше? „На Тебе се уповаха и не се посрамираха. А аз съм червей, а не човек, укоряван от човеците и презиран от людете. Викам деня, но не отговаряш.“

Ужасно е някой да се чувства така! Когато виждаш, че никого не го е грижа за теб, дори и Бог, отчаянието се избистря в своята последна смъртоносна доза. Истина е, че никое друго човешко същество, никоя човешка душа не е трябвало някога да изпие същата чаша на пълно отчаяние, примесено с вината за греховете на целия свят. Христос е „истинската светлина, която осветлява всеки човек, идещ на света“ (Йоан 1:9), и подкрепя всеки човек в най-мрачните му часове с ясно светещи лъчи на надежда. Святият Дух настоятелно шепне на нашите души уверението: „Някой се грижи за теб!“

Но Исус нямаше право да получи такова уверение. „Аз сам изтъпках лина“ – казва Той (Ис. 63:3). Изпи до дъно горчивата чаша.

Въпреки това трябваше да намери мост над тъмната бездна между изоставената Си душа и Своя Отец. Трябваше да победи убеждението за раздяла. Трябваше да постигне удовлетворение и примирение с Него.

Вдъхновеният псалм ни разкрива какво се случи. Христовият ум се върна обратно във Витлеем, към Своето човешко начало. Макар сега „Ти да не Ме чуваш“, „Ти си, Който си Ме извадил от утробата; Ти си Ме научил да се уповавам, като бях на майчините си гърди. На Теб бях оставен от рождението Си; от утробата

на майка Ми Ти си Мой Бог.“ Измъчен духом, Божият Син разчиташе на събитията от собствения Си живот, които доказваха грижата на Неговия Отец към Него. Ако Бог чу молитвите на „нашите отци“ и закриляше детето Исус от дните във Витлеемските ясли, Той със сигурност нямаше да се отвърне и сега. „Чрез вяра“ страдащият Божи Син щеше да премине през пропастта – като човешко същество Той щеше да вярва в мрак и адски мъки в любовта на Отца Си.

Когато настъпи последният момент на изпитанието, се почувства като че ли е бил подхвърлян на рогата на диви зверове: „Спаси Ме от устата на лъва; и от роговете на дивите волове. Ти си ме послушал!“ (Пс. 22:21) В последния отчаяващ момент Неговата вяра триумфира. Като Яков, борещ се с ангела в тъмнината, Христос сграби Отца Си, Който не си позволи да Го прегърне: „Ти си ме послушал!“ Бог Отец Го изостави, но Той нямаше да изостави Отца! Христовата вяра устоя, дори в ужаса на „втората смърт“. Това е любовта!

Когато заблудата изчезна, аз видях кръста такъв, какъвто е. Започнах „да разбирам каква е широчината и дължината, височината и дълбочината и да познавам Христовата любов...която никое знание не може да обгърне“ (Еф. 3:18, 19). Картината, която беше замъглена, сега беше точно на фокус. Любовта беше, която така чудно движеше апостолите. Тяхното себеотрицателно посвещение не ми изглеждаше вече така феноменално и невъзможно. Любовта, която те познаваха, ставаше все повече и повече един нормален, подходящ отговор от страна на всяко честно човешко сърце на Христовата жертва. Да, „с кръста на Христа се хваля“.

И все пак в разбирането ни остава една пропаст, която може да ни отдели от истинското приятелство с Христос, което апостолиите познаваха. Нека сега да открием истината за вярата, която се простира над пропастта.

Как кръстът отхвърля човешкия ни страх

За творенията на Бога не е трудно да бъдат това, което са. Учудваме се на силата на лъва, грацията на газелата, полета на орела, но не ги хвалим за изключителното им майсторство, защото знаем, че те просто правят това, за което са създадени. Орелът не чувства в себе си конфликт между желанието да живее на земята и импулса да бъде орел. Той е доволен да е това, за което е създаден. И за нас, хората, е сравнително лесно да вършим това, за което сме надарени, и невъзможно да правим това, което чувстваме, че не можем.

Някой може би се чуди – не беше ли лесно за Исус да носи кръста Си, Той беше Божи Син и като такъв не беше ли естествено и лесно за Него да върши волята на Отца Си?

Ако е така, жертвата Му има много малко значение за нас, защото ние не смятаме, че е лесно да правим това, което е правилно, и, разбира се, да носим кръста си. И орелът би могъл да каже на някое животно „следвай ме“, както Христос ми казва да взема кръста си и да Го следвам. Бедното животно ще загине, опитвайки се да се извиси над облаците, докато за орела това е най-лесното нещо, което някога е правил. Христос е Божи Син и за Него е удоволствие да върши Божията воля. Често сме изкушавани да мислим, че е дързост от Негова страна да ни каже „Вземете Моето

иго върху си... Защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко“ (Мат. 11:29, 30). Ние сме толкова различни от Него, си мислим, както животното е различно от орела. Това, което е лесно за орела, е невъзможно за друго животно.

Този проблем ме тревожеше с години, докато открих истината в Писанието. Като че ли отворих друг прозорец в дълбините на Христовото сърце.

Ако за Христос беше лесно да носи кръста Си и да следва волята на Отца Си, би трябвало Той да има само една воля, която е волята на Неговия Отец, както орелът има само едно желание – да бъде това, за което е създаден. Орелът не познава конфликта на желанието да бъде нещо друго. Един текст ме наведе на мисълта, че Исус имаше само едно желание. Говорейки пророчески за Исус, псалмистът докладва Неговите собствени думи: „Тогава рекох: „Ето, дойдох; (В свитъка на книгата е писано за Мен). Драго Ми е, Боже Мой, да изпълнявам волята Ти и законът Ти е дълбоко в сърцето Ми.“ (Пс. 40:7, 8) Предметът за Исусовата „воля“ е така важен, че авторът на посланието към Евреите прибавя, че „с тая воля ние сме оставени чрез принасянето на Исус-Христовото тяло веднъж завинаги“ (Евр. 10:10). Струваше ми се, като че ли Исус беше някакъв автомат, човешка машина, която намира удоволствие във вършенето на това, което всеки друг в този свят, или най-малкото аз и повечето хора, които познавах, намираме за трудно. Христос беше моят „орел“, наслаждаващ се на полета в облаците, докато аз се препъвах объркан долу, мислейки си: „Той казва: „Следвай Ме“, но аз не мога!“

Не бях чел достатъчно. Когато Исус дойде, Писанието казва, че Отец Го изпрати „в плът, подобна на греховната плът, и в жертва за греха, и осъди греха в плътта“ (Римл. 8:3). Очевидно „орелът“ стана това, което съм аз, земно същество. Ако Христос дойде в „подобие на греховна плът, а това е моята, Той трябваше да има толкова конфликти в тази плът, колкото имам аз; и не би трябвало на Него да Му е по-лесно да върши волята на Отца Си, отколкото на мен. Той „осъди греха в плътта“, в моята човешка плът, не в безгрешна плът. Би било много глупаво за орел да прокълне някое животно, защото не може да лети. Животното би отговорило със същото: „Какво знаеш ти за моето истинско състояние?“

Разбрах, че Исус призна открито, че има достатъчно конфликти в душата Си, както аз имам в своята. Той имаше две желаниа; и съвсем не без ужасна борба подчини Своята воля на волята на Отца Си. Макар псалмистът да казва за Него: „Драго Ми е, Боже Мой, да изпълнявам волята Ти“, забележете какво Му костваше това: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; но обаче както Аз искам, а както Ти искаш“ (Мат. 26:38, 39). Виждате ли какъв конфликт се открива тук? Исус имаше Своя собствена воля, която естествено се опълчи срещу носенето на кръста, точно както аз имам своя собствена воля, която също се съпротивлява. Той заяви открито: „Не Моята воля.“ Това, което направи, е съвсем ясно – отрече се от Собствената Си воля. Съвсем очевидно е, че за Него беше невъзможно да следва волята на Отца Си, без първо да се отрече от Своята Собствена воля, защото двете желаниа бяха в пряк конфликт. Те създадоха кръста.

Да поговорим за конфликта! Започвам да се срамувам, че съм си въобразявал, че Исус не е преживял никакъв конфликт.

В такъв случай, си мислех аз, за различните хора конфликтът е нещо различно. Някои го обичат, защото го намират лесен. Това отричане от собственото желание, което се извърши в Исус, разбира се, беше лесно за Него. Много трудно беше да се отрече от своята воля, но може би бях представил погрешно опитността си на Христос.

Тогава си спомних какво казва Лука за борбата на Исус: „И като беше в мъка, молеше се по-усърдно; и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята“ (Лука 22:44). Срамувах се от себе си, защото бях допуснал мисълта, че конфликтът беше лесен за Него!

Не само тук, в Гетсимания, ни е докладвано за Неговата борба. Тя продължаваше през целия Му живот. „Аз не мога да върша нищо от Себе Си ... Не искам Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил“ (Йоан 5:30). „Слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на тогова, Който Ме е пратил“ (Йоан 6:38). С други думи, Той слезе от небето, за да се бие в нашата битка, да понесе конфликта, който ние понасяме, и да се откаже от Своята воля там, където ние в грях и себичност сме следвали своята.

Неговото „Следвай Ме“ има смисъл, защото Той „осъди греха“ (моето своеволие) в нашата плът. В живота Му грехът нямаше

надмощие нито за момент, но борбата беше ужасна, много по-ожесточена от нашата.

Напълно грешах, когато мислех, че Христос беше автомат. Той беше свободна личност с възможност да избере кой път да поеме. Фактически любовта не може да съществува без свобода. Куклата може да казва „обичам те“, но никой не се интересува от това.

Възниква обаче още един проблем. Не беше ли Христос духовен „гений“? Без съмнение любовта Му беше чудесна. Доброволното Му предаване през целия Му живот и на кръста е удивителен предмет за размисъл. Но остава един въпрос: „Не е ли почти невъзможно за мен да следвам Христос, както ми е трудно да следвам математическия гений на Айнщайн?“ В училище никога не бях добър по математика. Ако Бог ми каже, че за да отида на небето, трябва да откроя математиката на атомната бомба, както Айнщайн направи, ще кърша ръце в отчаяние, въпреки че много бих желал да го направя. Мога да се възхищавам на това, което Айнщайн направи, мога също да се възхищавам и на това, което Исус направи. Но дотук приключва моето „следване“.

Открих една много важна разлика между математическия гений на Айнщайн и това, което предполагах, че беше геният на Христовата любов. Айнщайн не ми е предлагал да ме научи на нещо, нито ми е обещавал, че мога да го следвам. Той никога не е казал: „Наблюдавай ме и ще създадеш атомни бомби и всякакъв вид ядрени чудеса.“ (Илюстрацията с атомната бомба е нещо съвсем противоположно на това, което искам да ви кажа. Ако можете да си представите нещо съвсем противоположно на бомбата, но силно като нея, носещо обаче добро на света, тогава ще разберете какво искам да илюстрирам. Мислете за динамичната любов, която обръща нашия модерен свят наопаки и прекатурва цялата затормозяваща ни човешка себичност – това искам да ви кажа.)

Христос обеща твърдо да изпълни сърцето ми със същата любов, която Той имаше. Учил ме на гениалната Си любов, за да мога да стана не един малък Айнщайн, изобретяващ математически магии, но нещо безкрайно по-прекрасно – едно „подобие“ на Христос в службата на любов за моите съчоведи. Не че Христос някога ми е обещал, че бих могъл напълно да приличам на Него, но светът ще мисли, че съм като Него, защото ще бъда мно-

го подобен на Него. Така мислеха и за учениците от Антиохия, когато (за пръв път) ги нарекоха „християни“.

И тогава намерих текст, който прехвърли и последната пропаст. Той разказваше за стъпките на любов, които Христос направи, като напусна високите места в небето и, въпреки че беше в „Божия образ“, не счете, че трябва да „държи равенството Си с Бога“, изпразни Себе Си от божеството, взе „образ на слуга“, стана по-долен от ангелите (защото те всички са служители) и „стана подобен на човеците“, избирайки да бъде роден не като крал в царски палат или дете на богаташи, но „като се намери в човешки образ... смири Себе Си“ и прие грубия, труден живот на селянин, изкарващ си прехраната с ръцете си, и накрая стана „послушен до смърт“ (Фил.2:5-8).

Последната стъпка ме накара да спра. Като размишлявах за това, започнах да разбирам, че не самоубийството е „послушание до смърт“. Всичко, което самоубиецът иска, е сън и безпаметност, а не мъката на втората смърт. Но Христос прие с покорство проклятието „да виси на дърво“ (Гал. 3:13).

И за мен мостът над пропаста беше заповедта, която предхожда този разказ за Христовата жертва: „Имайте в себе си същия Дух, който беше в Христа Исуса“ (Фил. 2:5).

С други думи, ако само позволя на Светия Дух да ми даде Христовия ум, тогава Неговата воля би станала моя, точно както волята на Отец беше станала Негова. И сега с прости думи – това което Исус беше за Своите съседи, аз трябва да бъда за моите. И нещо повече, да намирам наслада в него.

Както вече разбрахме, „смъртта на кръста“ включваше скриването на Божието лице от Исус, отказ от Неговата вечна сигурност. Окуражаващо е, че такава изпразнена от себичност любов е една възможност за грешния човек чрез Христос. Христос може да обитава в човешкото сърце чрез вяра и ние можем да се научим да Му служим от любов, а не от себични мотиви.

Мойсей беше един от тези, които знаеха нещо за тази любов. Израил „беше извършил зло“ пред Господа. Направиха си златно теле и му се покланяха. Исус предложи на Мойсей да се отдръпне. „Остави Ме“ – каза Той – да ги изстребя и заличи името им изпод небето; а тебе ще направя народ по-силен и по-голям от тях“ (Вт.

9:14). Беше голяма чест за Мойсей да вземе мястото на Авраам, Исак и Яков като родоначалник на „избрания народ“. Това предложение щеше да му гарантира спасение и вечни почести.

Естествено то беше голямо изкушение за него. Той можеше да размисли. Нямаше никакви задължения към Израил – тъй като бяха съгрешили, заслужаваха да бъдат погубени. Но Мойсей предложи, ако на Израил не може да бъде простено и нечие друго име може да бъде заличено, това да бъде неговото: „Ако щеш прости греха им, но ако не, моля ти се, мене заличи от книгата, която си написал“ (Изх. 32:32). Любовта на Мойсей беше по-силна от желанието за лична сигурност в небето или за вечен живот и почести.

Друг мъж, който познаваше същата несебична любов, беше Павел: „Бих желал сам аз да съм анатема от Христа заради моите братя, моите по плът роднини, които са израилтяни“ (Римл. 9:3,4).

Докато търсенето на лична сигурност е доминиращият мотив за следване на Христос, ще пропадаме в получаването на „ума Христов“, а това ни прави недостатъчни да понесем кръста си. Христос не беше „опортюнист“, нито Мойсей, нито Павел, нито Божият народ днес.

Последната крепост, която „старият човек отстоява, е стремежът за награда; и нейната естествена крепостна стена е страхът от загуба. При първия грях на човека се породило желание за еднаквост с Бога – да бъде като Бога, да притежава естествено безсмъртие. Нашите първи родители не познаваха страха, докато не подхраниха това желание. Същият този страх ще лежи в основата на последния грях на човека, кръстът е единственият начин за превръщането Му в любов.

Но това, което наричаме любов, не е любов, ако страхът е в основата му. Себичността не е основа на истинската любов. Търсенето на собствена сигурност е противоположно на истинската любов. Това е очевидно от думите на Йоан: „В любовта няма страх, но съвършената любов изпъжда страха; защото страхът има в себе си наказание и който се страхува, не е усъвършенстван в любовта“ (1Йоан. 4:18).

Йоан разглежда нашия основен проблем – безпокойството. Всички го познаваме, защото сме родени с него. Неговото мъчение се изразява по много начини, включително много болести на

тялото, които са причинени от здраво вкорененото безпокойство. Психосоматичната медицина признава, че то е причина за мигрена, колити, язва, астма и други.

Когато Христос, „Слънцето на Правдата“, изгрее в сърцето, „има изцеление на крилата Му“ (Мал. 4:2). Изцелението идва, когато отхвърлим страха и безпокойството.

Но как да „изхвърлим“ страха? Като разпънем „стария човек“, личното АЗ, което е „разпънато с Христос“. Безпокойството е страхът, който подхранва себичността. Въпреки, че страхът е нещо открито, което можем да видим, като влак, летящ по релсите срещу нас, безпокойството е страх под повърхността, нещо, което не можем съзнателно да разпознаем и определим, защото истинската същност на „стария човек“ никога не се разкрива напълно.

Как любовта отхвърля страха? Да видим как любовта на Христос, изявена на кръста, направи това. Разбрахме, че мостът, хвърлен върху последната бездна между нас и приятелството ни с Христос, е предаването на нашата воля по същия начин, по който Христос, в нашата плът, подчини Своята воля на Отец. „С тая воля (Божията) ние сме осветени чрез принасянето на Исус-Христовото тяло веднъж завинаги.“ Ето* защо „имаме дръзновение да влезем в светилището, през новия и живия път, който Той е открил за нас през завесата, сиреч тялото Си“ (Евр. 10:10, 19, 20). Тъй като Исус подчини Своята воля на Отца Си, Той реализира тази любов; когато ние подчиним волята си на Христос, тази същата любов незабавно ни изпълва. Пътят към дръзновението е през Неговото тяло.

Безпокойството в основата си е това, което Библията нарича „страх от смъртта“. Не страх от този сън, който наричаме смърт. Малцина се страхуват от нея. Нашият „страх от смъртта“ е страхът от втората смърт, страхът от самотата, отхвърлянето, ужаса от голямата тъмнина, която настъпва, когато някой е отлъчен от живота и светлината на Бога. Това безпокойство докосва всеки аспект на нашия живот и дори нахлува в сънищата ни. Видяхме, че само когато разберем измеренията на Христовата жертва на кръста, можем да се сражаваме с проблема на безпокойството.

Когато някой ви подари нещо скъпоценно, най-обикновеният отговор е едно горещо благодаря. И по-нататък, в зависимост от

стойността на подаръка, най-естественият отговор би бил желанието да се отплатиш на приятеля за това, което е направил. Тази способност да отговаряш с радост и благодарност е част от твоята човешка природа, част от самия теб. Тя е почти инстинктивна. Хващаме се дузина пъти на ден да казваме „благодаря“ за проявената към нас любезност и колко често сме готови да търсим случай да отвърнем със същото.

Този обикновен, искрен, пряк отговор на нашата човечност е всичко, което Бог някога е искал от някого. Христос даде Себе Си за нас на кръста. Ако не видим кръста или не можем да го почувстваме като истински дар и жертва, естествено няма да отговорим с жертва на любов, а само ще проявим себичното желание да съхраним собствената си сигурност, която съществува все още непокътната от страха. Такъв половинчат, хладък отговор, е фатален за сърцето, когато Сатана успее да помрачи това, което Христос даде за нас.

Но когато видим какво се случи на Голгота, нещо се раздвижва в нас. „Чрез смъртта“ (втората смърт) Христос ще унищожи „този, който има власт над смъртта, сиреч дявола; и да избави всички ония, които, поради страха от смъртта, през целия си живот са били подчинени на робство“ (Евр. 2:14, 15). Наистина

**Никой от избавените не разбра
през колко дълбоки води,
през колко тъмна нощ премина нашият Спасител,
докато намери заблудената Си овца.**

Но ние знаем нещо за това! Нашето търсене започна. Докато Сатана се опитва да ни впримчи все повече и повече в капана на себичността, чувствена или материална, ще открием, че се случва нещо прекрасно. Когато „грехът се умножава“, по-силната благодат на Христос ще „се преумножи“. Като помним кръста, Сатана ще бъде сразен напълно. Мнозина от цял свят ще отговорят като Павел: „Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че понеже един е умрял за всички, то те всички са умрели; и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Тогова, Който за тях е умрял и възкръснал“ (2Кор. 5:14, 15).

За всекиго, който разбира това, стана възможно да живее повече за себе си. Като говорим за силата – това трябва да е нещото, което Павел има предвид, когато казва: „Словото на кръста ... е сила Божия“ (1Кор. 1:18).

Сила за какво? Да промени най-непроменимото нещо – себичния човешки ум. Стариият начин на мислене е променен и любовта управлява.

Надявам се да не ме разберете погрешно като казвам – наистина става лесно да следваш Христос! Исус обеща, че ще бъде така, когато каза: „Моето иго е благо и Моето бремя е леко“ (Мат. 11:30). Кръстът запълва липсата.

Сега можем да разберем Павел, който казва: „А далеч от мене да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос.“ И като хвърлихме поглед на това, което той видя в своя ден, нашите сърца възкликват: „Да, Павле, ние сме с теб! Ние също коленичим в нозете на Разпнатия и Го признаваме за Господ на живота ни, Цар на любовта ни, вечен Владетел на нашите сърца.“

Където и да съм, ще разказвам историята за кръста.

**Не ще се хваля с нищо друго освен с кръста.
През целия си живот и през вечността
Непрекъснато ще повтарям,
Че Исус умря на кръста за мен.**

Мария Магдалина и кръстът

Да разгледаме един пример за това, какво може да направи истината за кръста за някого, чийто минал живот е една трагична бъркотия. Това е историята на една жена, която се гърчеше смачкана, защото Библията ни казва, че „седем демона“ владееха живота ѝ (Марк 16:9).

„И когато Той беше във Витания и седна на трапезата в къщата на Симон прокажения, дойде една жена, която имаше алабастрен съд с миро от чист и скъпоцен нард; и като счупи съда, разля мирото на главата Му.“

А имаше някои, които, негодуващи, думаха помежду си: „Защо така се прахоса мирото? Защото това миро можеше да се продаде за повече от 300 пеняза и сумата да се раздаде на бедните.“ И роптаеха против нея.

Но Исус рече: „Оставете я. Защо ѝ досаждате? Тя извърши добро дело на Мене. Защото сиромасите всякога са между вас и когато щете можете да им сторите добро; но Аз не се намирам всякога между вас. Тя извърши това, което можеше; предвари да помаже тялото Ми за погребение.“

Истина ви казвам, дето и да се проповядва благовестието по целия свят, ще се разказва за неин спомен и това, което тя стори.“ (Марк 14:3-9)

Когато Мария счупи алабастровия съд със скъпоценното благоухание, тя даваше пред целия свят несъзнателен израз на същия дух на любов и жертвоготовност, който Исусовият живот и смърт

представяха. По този начин делото на Мария има специално значение за нас като илюстрация на истината за кръста.

Затрогващото дело във Витания е най-красивата, най-трогателна постъпка, извършена някога от покаял се грешник. Това беше желано доказателство за Исус и наблюдаващия универс, че човечеството е наистина способно да постигне с цяло сърце признателност и разбиране на жертвата на голготския кръст. Представете си как благородната постъпка на Мария насърчи сърцето на Спасителя в най-тъмните Му часове! Никой мощен ангел от небето не Му донесе утехата, която споменът за нейната прочувствена до сълзи жертва даде, защото в нейната жертвена любов Той съзря гаранция за предстоящата радост, която трудът на Неговата душа щеше да спечели – много праведни, придобити „чрез вяра, която действа с любов“ (Гал. 5:6). Събуждането на такава покаяваща любов в човешкото сърце променя живота. Наистина това е целта – да бъдем докоснати от жертвата на Спасителя.

Светът е длъжник на Мария – дълг, който никога не беше оценен, заради насърчението на Единствения, Който беше силно изкушаван в часа на Своята най-велика нужда. Дванадесетте коравосърдечни наистина не Му дадоха утехата, която Мария, презряната, Му даде!

Но тя не знаеше защо беше подбудена да поднесе този странен, щедър дар. Ръководена от загадъчна, но безпогрешна любов, похарчи всичко, което имаше, за да купи скъпото миро и по този начин да помаже предварително Христовото тяло за погребението. Тя изобщо не беше в състояние да защити мистериозната си постъпка пред обвиняващите я ученици и затова се наложи сам Исус да я избави.

Като предприе защитата ѝ пред безчувствените и несмислени дванадесет, Исус обърна случая в урок за значението на кръста. Това е урок, който днешната църква жадува да разбере. Фактически симпатизирането и одобряването на постъпката на Мария е необходимо, ако бихме желали да разберем благовестието. Исус предсказа висока почит към тази нейна постъпка от страна на следващите поколения Негови последователи през всички векове: „Дето и да се проповядва благовестието по целия свят, ще се разказва за неин спомен и това, което тя стори.“

Ето една достатъчно важна причина да посветим вниманието си на Мария!

Ключът, който отключи мистерията

Не заради нея, а заради „това благовестие“ благоуханието на нейното дело трябва да се разгласява навсякъде. Ето го ключът за всички, които са объркани от това странно събитие. Мария изнесе една проповед. Нейното дело освети Евангелието и изведе на преден план принципите му на любов, жертва, величие и истински, прекрасен мир. По същия начин и намиращите грешки ученици разкриват нашата естествена човешка реакция спрямо нежната любов, изявена на кръста.

Ако бяхме присъствали на събитието, щеше да ни бъде много трудно да не вземем страната на Юда и на другите ученици. Според човешкото виждане Мария извърши нещо неразумно и разточително. „Триста пеняза“ – цената на мирото – представляваше годишната заплата на мъж, работещ всеки ден; „по един пеняз на ден“ беше обикновената надница (Мат. 20:2). Такава сума би била достатъчна вероятно, за да се осигури храна за 5000 мъже, „освен жените и децата“, съгласно внимателната преценка на Филип (Йоан 6:7; Мат. 14:21).

Ако не знаехме изхода на драмата във Витания, какво щяхме да си помислим за това очевидно безсмислено прахосничество? Колко управители и главни счетоводители биха одобрили такива разходи? Кой от нас, ако присъствахме там, не би симпатизирал категорично на учениците и техните чувства на оскърбление? Тази емоционално разстроена жена заслужава мъмрене! Бихме открили, че сме готови за втория жест на порицание на Юда:

„Защо не се продаде това миро за 300 динария, та да се раздаде на сиромасите?“

Ако Исус сам не беше защитил Мария, лесно бихме се съгласили, че щеше да бъде по-здравомислено, по-практично Мария да беше помазала главата Му с няколко капки от скъпоценната течност, а останалото да беше раздала на бедните. Можехме да почувстваме съмнителното чувство на благодарност, че такива фанатични привърженици като Мария са малцина днес.

Още повече ни обърква очевидно учудващата дързост, с която Исус я защити. Склонни сме да мислим, че Той можеше да я похвали за добрите ѝ чувства и в същото време внимателно да покаже неодобрение към нейната разточителност. Можеше да я окуражи и в същото време да успокои възмущението на дванадесетте.

Но не стана така! Докато нещастната, каеща се грешница, се опитваше да остане незабелязана, смутена и объркана от неловкото положение, страхувайки се, че сестра ѝ Марта, а дори и Исус, ще си помислят, че тя е глупаво разточителна, Той издигна гласа Си над мърморенето на учениците: „Оставете я, защо ѝ досаждате? Тя извърши добро дело на Мене.“ Нито следа от одобрение на грижата за бедните от страна на дванадесетте. Той изтъкна съвсем различна интерпретация на мотивацията на Мария, съвсем различна от истинското милосърдие. Нейната постъпка беше пример на Божествена любов, изразно средство за прокламиране на благовестието. Като я защити, Исус защити Себе Си и Своя кръст.

Фактически Той придаде на нейното дело символично значение, което тя не подозираше. В алабастровия съд, счупен в нозете Му, Той съзря разпънатото Си тяло, наранено за нас. В скъпоценното миро, разливащо се по пода, разпозна Своята кръв, „пролята за мнозина за прощение на греховете“, все още отхвърляна и пренебрегвана от мнозина. В подбудата на Мария за това дело – съкрушеното и покаяно от любов към Него сърце – Исус видя истинското отражение на Своята любов към нас. В жертвата ѝ да купи мирото с всичките спестени пари от усиления си труд Той видя възплащаването Си в ролята на Великата Божия любов за нашите души. В нейната очевидна разточителност видя великолепието на изобилните небесни дарове за спасението на света, които хората приемаха все още само с шепа. Ето защо Исус беше длъжен да защити чудото на Своя кръст пред онези, които щяха да оценят неизразимата му стойност със сърцето си.

Печално, но можем да видим себе си в безсърдечния Симон и дванадесетте. Юда имаше само усмивка на презрение за най-чистата и най-святата любов, която вечността познаваше, а мудните по сърце, неумеещи да преценяват ученици, предпочетоха да последват подбудите на себичната си критичност. Осмеляваме ли се да мислим, че сме по-святи от тях?

Едва ли. Трябва да запомним, че Мария беше подбудена по мистериозен начин от Святия Дух, вдъхновение, за което не може да се намери обяснение. Такова вдъхновение може да намери достъп само до съкрушеното и разкаяно сърце. Учениците не чувстваха този подтик, въпреки че получаваха лично ясни учения за близката Исусова смърт, които Мария по всяка вероятност не беше чула. Те трябваше да са готови за разбиране на кръста. Но сега една неука жена с разкаяно сърце изнесе проповед за кръста, победителна дори от Петровата проповед на Петдесетница, проповед, която вълнува сърцата на размишляващите върху нейното значение. По този начин виждаме, че запознаването с историческите детайли на разпятието е нищо в сравнение със сърдечното разбиране и признателност. Ако плът и кръв не могат да разберат доктрината за Христовата личност като Спасител, то плът и кръв не могат да разберат и доктрината за кръста. Учениците са пример за това.

Как делото на Мария илюстрира Христовата жертва за нас

Да поговорим за мотивацията на Мария. Никаква надежда за награда, дори желание за висока оценка не бяха факторите, които я подтикнаха за това. Тя се надяваше да остане незабелязана. Само внезапно разпръсналият се аромат, който изпълни стаята, я издаде. Нейният водещ принцип беше любовта, любовта, която от своя страна беше отражение на Исусовата любов към грешника.

Коя беше подбудата, която заведе Исус на кръста? Теолозите могат да пишат масивните си томове в усилията си да обяснят мистериозното дело на Голгота само за да се завърнат уморени към реалността, че не могат да намерят мотив. Това е единствено любовта. Колко окуражаващо беше за Исус да види отразен Своя характер в нея! В една грешница? – ще попитате вие. Да, в „една жена... която беше грешница“ (Лука 7:37), и при това опечалена, Той видя Своето отражение. Както снимката е ясно и точно изображение на негатива, така Той видя в нейната любов подобие на Своята любов. „Укор съкруши сърцето Ми“ – казва Той (Пс. 69:20), службата на Неговото Собствено съкрушено сърце доведе нейно-

то съкрушено сърце до покаяние. Учудвайте се, о, небеса! Удивлявай се, о земя! Планът на спасението е успешен! Дали божественият риск на Голгота бе оправдан, що се отнася до коравосърдечните дванадесет? Но той със сигурност беше успех за дъщерята на Витания! Жертвата на Бога в Христа изтръгна от нейната душа благодарствената ѝ жертва: „Дух съкрушен, сърце съкрушено и разкаяно“, за щастие различно от това на учениците, „няма да презреш“ (Пс. 51:17).

Отново да помислим за жертвата на Мария. Тя свети най-силно, когато я срявяваме със саможертвата на Исус. Като я похвали, Той каза: „Тя извърши това, което можеше“ – смисълът беше, че тя направи всичко, което можеше. Както и Той. Дали Мария беше някога възнаградена материално за почти безкрайните дни на скромен труд, не знаем. Но Той, Който остави божествеността Си в небето, „смири Себе Си и стана послушен до смърт, дори смърт на кръст“ (Фил. 2:8), можа да намери щедра награда за Своята жертва. Можем ли ние, които нямаме алабастров съд с миро, за да помажем главата Му, най-послед да пролеем сълзи, с които да облеем нозете, прободени за нас? О Исусе, не намираш ли у нас „седем демона“, да ги изхвърлиш, за да можем да се научим да Те обичаме, както Мария Те обичаше?

Великолепието на делото на Мария свети най-силно, когато се сравнява с величието на Исусовата жертва. Идеята на учениците беше: „Защо да не се използва малко миро?“ Защо е това безотговорно отношение към нещо, което е толкова ценно? Вижте как се прахосва, течейки по пода! Триста пеняза засхват по пода! Няколко капки върху главата Му биха били достатъчни, Мария!

До този ден човешкото сърце, когато беше докосвано от вдъхновението, не можа да оцени величието на Голготската жертва. Защо да се даде Божественият живот „откуп за мнозина“, когато само малко е достатъчно? Защо трябва да се изливат ниагарски води от себеотрицателна любов, когато дори и малката струя изглежда напразна? Принесената жертва беше достатъчна да избави всичките билиони грешници на земята. Защо да се плаща такава цена, след като максималната възвращаемост е толкова оскъдна? Защо Божеството трябваше да бъде измъчвано до скръб и сълзи за „Ерусалим“, когато Ерусалим не го беше грижа и не искаше да

знае за деня на посещението Му? Защо любовта Му не беше ограничена, проявена и изразена само към тези, които щяха да отговорят на нейния апел, вместо да се излива в безкрайната пустош без никаква полза? Така разсъждаваха учениците относно великолепната постъпка на Мария. И днес някои така изразяват отношението си към Христос, чиято любов бе изразена в нейното дело.

В отговор можем да кажем, че любовта никога не е истинска, освен ако не е щедро – разточителна. Любовта никога не се скъпи, никога не пресмята. „Много скъпоценният“ алабастров съд с миро на Мария не беше купен на разпродажба. Тя плати пълната стойност без желание да спести нещо. Можем да си представим как пита магазинера за мирото, което предлага. Като вижда, че е бедна селянка, той ѝ предлага евтин балсам.

– Имате ли нещо по-добро? – пита тя.

– Да, имам с по-добро качество, но то струва 200 пеняза.

– Имате ли нещо по-добро от това? – настоява тя.

– Да. Имам нещо много фино, но е много скъпо. То струва 300 пеняза. Не можеш да си го позволиш, Мария. То е само за крале.

– Дай ми от него – отговаря тя.

Водена от любов, не е в състояние да направи нещо по-незначително.

Беше ли възможно Бог, Който е любов, да направи по-малко от най-много, което можеше? Той не мислеше как да осъществи спасението на най-ниската за Него цена. Небето, привързаността на мириадите ангели, тронове на безкрайния универс, вечния живот, да, скъпоценното общуване с Отца, Христос даде всичко това доброволно и предаде Себе си. Изсипаха се щедрите води на океан от любов, а отговорът бе само няколко крехки пръстни съда, пълни с човешки сълзи на любов! Безкрайно скъпоценни трябва да са тези „съдове“ за Него! (Пс. 56:8) „Нека се надява Израил на Господа, защото в Господа е милостта и в Него е пълното изкупление.“ (Пс. 130:7)

Реакцията на Симон към делото на Мария

Симон прокаженият беше безмълвен свидетел на делото на Мария. Изглежда че не го засягаше, както дванадесетте, разточителството ѝ. По-тъмни от тези догадки препуснаха през душата

му. Той все още не беше приел Исус като Спасител, макар че се надяваше Той да може да докаже, че е Месия. Испитал въздействието на чудното излекуване от проказата, реши да покани Галилеянина и простите Му последователи на това приятелско угощение, за да изрази благодарността си. Като покани Исус, пропусна да Му окаже честта да Го признае за социално същество. Не Го посрещна с целувка, нито помаза главата Му, нито предложи вода за нозете Му – най-елементарна любезност за онова време.

Като наблюдаваше поразителната гледка на покаяната грешница, проливаща сълзите си върху нозете на Исус и изтриваща ги с косите си, Симон мислеше мрачно в себе си: „Ако този мъж беше пророк, щеше да знае коя и каква е жената, която се допира до Него, че е грешница“ (Лука 7:39). Колко слабо самодоволното сърце познава Божествената самоличност.

В притчата, с която се опита да просвети бедния Симон, Исус изяви славата на кръста, която просвещава всяко честно сърце, спиращо се достатъчно дълго, за да изследва прекрасния урок.

„Някой си зае модавец имаше двама длъжници; единият дължеше 500 динария, а другият – 50. И понеже нямаше с какво да му платят, той прости и на двамата. И тъй, кой от тях ще го обикне повече?“ В отговор Симон рече: „Мисля, че онзи, комуто е простил повече.“ А Той му рече: „Право си отсъдил“ (Лука 7:41-43).

Симон беше човекът, който пръв въведе Мария в греха, и той дължеше 500 динария, не 50. Като съпостави хладното, лишено от любов сърце на Симон, с топлата привързаност на Мария, Исус тактично разкри на мрачните му ум и сърце истинската, смайваща реалност, че каещата се любов на Мария може да бъде и негова, ако този, на когото много е простено, много обича.

Симон беше смущаван от много повече от седем демона! Той, самодоволният, беше обезпокояван от осми зъл дух – този на себичността, който прикриваше присъствието на другите седем. Но светлината, бликаща от Голготския кръст, освети Симоновото сърце и му откри, че е почти безнадежден грешник. Само безкрайната мислост на Исус го спасяваше от пълно падение, по-страшно от това на Мария.

Притчата на Исус не иска да каже, че различните по степен грешници трябва да чувстват различна степен на задължение. И двамата грешници, Симон и Мария, бяха безкрайно и завинаги за-

дължени на божествения Кредитор. Любовта на Мария се дължеше на простичкия факт, че тя знаеше, че е грешница, и затова ѝ беше простено много. На Симон беше простено малко, защото той чувстваше, че е съгрешил по-малко.

Дали в Божието царство някой ще се чувства по-горен от другите? „Никога не съм правил нищо лошо като обикновените хора. Произлизам от добро семейство и съм израснал в правия път. Приятелите ми не бяха от обикновената тълпа, пропаднали, живеещи незаконно или наркомани. Аз бях много добър и всичко, от което се нуждаех, беше лека подкрепа от Христос, за да вляза в небето.“

Не ви ли се струва, че тези думи подхождат повече на хленчещия вълн от портите на града, отколкото на някой отвътре.

О, каква деликатна съвест имаше Мария! Ако Павел можа да каже за себе си „най-големия от грешниците“, можем ли да направим по-малко? Каква светлина може да хвърли доктрината за кръста върху безчувственото сърце на Лаодикия? Хладки, самодоволни светии ще изостават зад митарите и прелюбодейките, които като Мария ще се покаят. „Мнозина, които са първи, ще бъдат последни, а последните – първи.“ (Марк 1:31)

Кръстът и пълното христоподобие

Никога Исус не изказа по-впечатляващи похвални думи от топлото Си одобрение на жертвата на Мария. „Тя направи това, което можеше“ – каза Той, загатвайки нейната невъзможност да направи повече. Едва ли би казал по-ентузиазирано: „Хубаво, рабе, добри и верни“.

Една такава похвала извежда Мария на преден план като пример на христоподобие. Нейната преживяна любов и покаянието ѝ беше съвършено отражение на Неговата жертва на кръста. Както са еднакви снимката и негативът, така нейната любов беше еднаква с Неговата любов към този свят. Колко чудесно е, че Исус намери някого, когото може да посочи като пример на това, за което Той умря.

Разбирането на Мария за кръста я направи способна да „предвари да помаже тялото Ми за погребение“ – каза Исус. Нейното „добро дело“ се състоеше в това, че тя „разпозна Господното тяло“, същото нещо, което апостол Павел казва, че е жизненоважно за нашето лично участие в Господната вечеря (1Кор.11:29). Поради това разпознаване на кръста, Исус посочи Мария като пример на истинска християнска опитност. „Дето и да се проповядва благовестието по целия свят, ще се разказва за неин спомен и това, което тя стори.“

Когато някой започне да разбира истината за кръста, той започва да разбира себе си. Мария не би могла да направи „това, което можеше“, ако не бе разбрала истината да себе си. Тя се научи да не мисли по-благоклонно за себе си, отколкото трябваше. Като желаше да открие най-лошото в своята личност, за да намери Спасителя, прие факта, че е обсебена от „седем демона“. Разбра колко отвратителен е грехът, когато чу Исус седем пъти да смърря демоните, които контролираха сърцето и ума ѝ. По-дълбоко падналият престъпник става по-благороден пример на христоподобие; тя наистина видя себе си като „главния от всички грешници“.

По-малко демони от Мария ли притежаваме? Ако е така, можем първи да хвърлим камъка на високомерно презрение по посока към нейното покаяние, което не може да бъде пример за христоподобие. Почтените християни често смятат едно покаяние като това на Мария за норма само за блудници, митари и криминално проявени. Много по-сдържано покаяние подхожда на онези, които не са извършили големи грехове. Те смятат, че се нуждаят само от частица от Марииното покаяние.

На пръв поглед вероятно изглежда, че Исус признава една огромна разлика в степента на покаяние, което преживяват различните хора. Илюстрацията, която Той представи на Симон, противопоставя дълга от 500-те пеняза, които единият длъжник дължеше, на 50-те пеняза, които дължеше другият. Очевидно някои хора трябва да се покаят само една десета повече от други.

Но нека не пропускаме идеята на Исус в тази кратка притча. Той не искаше да каже, че двамата длъжници би трябвало да чувстват различна степен на благодарност. И двамата не могат да платят, и двамата са завинаги в дълг. И двамата би трябвало да чувстват безгранично покаяние. Когато Библията казва: „Всички съгрешиха“, това значи, че „всички съгрешиха в еднаква степен“. Грехът на греховете, главният корен на греха, е себелюбие, безсърдечност, хладкост, безверие. Само вникването в значението на кръста може да разкрие огромния размер на греховността. Всички дължим 500 пеняза. Затруднени сме поради това, че не го разбираме, както Симон. Мислим, че са ни опростени само 50 пеняза. Ето защо обичаме малко и сме хладни в своето посвещение.

От всички проблеми, с които Бог трябваше да се справя през вековете, никой не е толкова труден, както хладкостта на последните дни, на Лаодикия. Змеят не би могъл да използва по-ефективно оръжие в последната битка за победа над остатъка на Христовата църква. (Откр. 12:17). Ако феноменалната изобретателност на любовта не беше наистина безкрайна, сам Бог можеше да изгуби надежда за спечелването на такава битка. Но Той предпочете горещата война пред хладката.

Източниците на Неговата любов са достатъчни, за да осигурят победа. Неговите избрани ще бъдат избавяни дори от непреодолими изкушения.

Ще попитате – какво основание имаме да сме изпълнени с такава надежда? Историята на Мария и Симон ни дава увереност.

Случаят на Мария изглеждаше безнадежен, тъй като в нея имаше седем демона, но случаят на Симон беше много по-безнадежен. Той беше много по-голям грешник от нея. Слепотата за собствените му нужди го накара да се чувства горд, себедоволен и по-добър. Колко лесно Христос можеше да направи това, което ние сме склонни често да правим – да изостави Симон в собствената му жалка тъмнина. Но не стана така. Колкото работеше за спасението на Мария, толкова повече се потруди, за да избави Симон от прегръдката на хладката гордост, която беше запечатала здраво вечната му съдба. Христовата ефективна служба за гордите от висшето общество беше по-велико чудо от чудото на изгонването на седемте демона от Мария.

„Но Симон смяташе себе си за по-праведен от нея, а Исус искаше той да осъзнае колко голяма всъщност бе неговата вина. Той искаше да му покаже, че неговият грях бе по-голям от нейния с толкова, с колкото дългът от 500 динаря надвишава този от 50.

Симон започна да се вижда в нова светлина... Засрами се...

Той почувства колко е справедлива Христовата преценка за него. Религията му представляваше фарисейска дреха. Беше презрял Исусовото състрадание...

Гордостта му отстъпи и надменният фарисей стана смирен, себепожертвувателен ученик.“ („Животът на Исус Христос“, стр. 312)

О, Чудотворецо от Витания, ела днес при нас!

Любовта на Мария е съвършено христоводобие

Като гледаме истинското покаяние на Мария, пример за всички християни, нека да размислим как любовта, която води до покаяние, е сама по себе си пример за християнство. Събуждането на такава любов в човешкото сърце е великият завършек, който Христос желае да постигне чрез Голготската Си жертва.

Славата на кръста много рядко се разбира в истинското ѝ величие. Много често обичайната представа за Голготската жертва е юридически хитър ход, изискван от Божественото отмъщение, наказание, платено косвено, една жертва, принесена, за да примири гнева на Бога или да задоволи Божието правосъдие. Кръстът е като духовен гръмоотвод, чрез който ударите на мълниите на Божията гореща война падат обезвредени на земята.

По този начин Бог изглежда като наскърбен Съдия, чието желание за отмъщение е задоволено чрез жестокостите, причинени на Неговия Син на Голгота. Чрез Христовата изкупителна жертва Той може да прости на онези, които се възползват от законовите клаузи на странната сделка, известна като изкупление. Много сложни и дълги думи са използвани в опита да се обясни сложността на такава законова процедура. Не е чудно, че учението за изкуплението, така представено, ни оставя безразлични. В сърцето не се събуждат благодарност, покаяние и любов. Изостря се единствено чувството за лична сигурност, малко по-силно изразено от това на някого, който се е застраховал срещу рискове. Такова разбиране никога не може да породви великата любов, която подбуди Мария. В най-добрия случай е възможно само сериозно, умерено, хладко посвещение.

Всичко, което е необходимо, за да се възпроизведе горещото посвещение на Мария във всеки вярващ, е пълната истина за кръста да освети и най-тъмните кътчета на човешкото сърце. Мария не е уникална личност. Тя представя църквата. Няма разлика между нейната човешка природа и нашата. Като изявим нейното разбиране за кръста, ние също ще познаем пълните измерения на нейната благодарност и любов. Евангелието не е изгубило силата си. Освободено от объркващите заблуди, то отново ще извърши в милиони

човешки сърца същото възвишено делото, което извърши в сърцето на Мария.

Но такава любов трябва обикновено да се бори с опозицията на „светиите“. Драмата във Витания представя конфликта на всички векове. Като презряха любовта на Мария, учениците се присъединиха към света в презиране на ентузиазираното служене на Христос. Ако Исус не беше се намесил лично, те фактически щяха да изключат Мария от обществото си, църквата.

И днес също е лесно модерните Христови ученици да изпаднат в същия начин на отричане примера на христоподобие. Ако бъде забелязано необикновено посвещаване на Христос, необикновено покаяние, някой, както Юда, със сигурност ще извика: „Фанатизъм!“ Това никога няма да престане. Останалите кимат с глави в знак на съгласие, както дванадесетте ученика погрешно последваха лидерството на Юда.

„Не ставай прекалено праведен... не ставай прекалено зъл“ (Екл. 7:16,17) се цитира много често извън контекста и се разбира погрешно, така че светът се окуражава, като чрез църквата гледа на злото не като на зло и на доброто – не като на добро. Ентузиазираното посвещение на което и да е от двете е по-малко препоръчително, отколкото средния път – компромиса между двете. Затова алкохолици, митари, блудници, потънали до крайност навсякъде, са прокълнати: по същия начин посветеният плам, който раздвижи сърцето на Мария и се изяви по необичаен начин, поражда страх, пренебрежение и проклятие.

Във Витания дванадесетте ученика взеха участие в този дух на святост, презирайки като фанатична любовта, приета от Исус като истински пример за Неговите последователи. Не би ли било трагично, ако изпаднем в същата грешка, да прокълнем като фанатично сърдечното посвещение, подбудено от високата оценка на Христовата любов, показана на кръста!

Великодушното на жертвата на Мария – пример на христоподобие

„Доброто дело“, което Мария стори за Спасителя, беше повече от полезно и заслужаващо похвала. Гръцката дума за „добро“ съдържа нещо красиво и благородно, морално и изящно.

Какво беше благородното в постъпката на Мария? Тя я извърши без мисъл за награда. Похарчи всичко, което имаше, за да купи алабастровия съд с миро без и най-малкото очакване да чуе похвала или оправдание от Спасителя. Никакъв себичен интерес за награда не затъмни чистата красота на пламъка на нейното посвещение. Когато любовта я подтикна към действие, тя се издигна над вярата и надеждата и по този начин доказа себе си като „най-велика“.

В този смисъл Мария е пример за христоподобие. Посвещението на Христос не може да бъде светло и чисто, ако мотивацията е страх от наказание или надежда за награда. Ако Му служим, очаквайки награда, или защото се боим от наказание, ние сме законници, буквоедци. Фактически, „да бъдеш под закон“ значи да се самопринуждаваш, дори когато наградата е отвъд този живот. „Ако правдата се придобива чрез закон, тогава Христос напразно е умрял!“ (Гал. 2:21).

Казано на съвременен език, Павловото убеждение звучи така: А ако истинската вяност и доброта могат да бъдат постигнати чрез интерес към награда или чрез страх от наказание, тогава Голготският кръст не значи нищо. „Не осуетявам Божията благодат“ – настоява той, кръстът е всичко или нищо! Вярата не е план за противопожарна охрана, нито велика програма за социална осигуровка, апелираща към човешката себичност. Принципът на кръста не се обяснява като предвидена, мъдра сделка, при която ние се отричаме от нещо с по-висока стойност (нещо като настоящото щастие), за да бъдем добре в бъдеще. Спасението не е представено в Писанието като награда, която сме спечелили със себично изтъргуване на вярата. Спасението е наистина печелившо, така е! И е една огромна сделка отвъд всички пресмятания. Но вяра, изявявана отчасти, ни води към кръста със затворени очи и само любовта ни прави способни да погледнем отвъд неговия мрак.

Всеки от нас рано или късно е изпитван да покаже дали вярата му е само егоистична опитност. В часа на най-последния изпит единствено любовта ще приеме лидерството, а двете – вярата и надеждата – ще са съдействащи. Ето защо „най-велика е любовта“.

Нека благодатта да извърши великото си дело, за да се приготвим за голямото изпитание!

Как любовта на Мария ще приключи благовестието

Най-сериозният проблем, стоящ пред църквата, е задачата за разгласяване на Евангелието по целия свят, така че всеки да е напълно готов за неговите изисквания. Тази задача трябва да бъде завършена преди дългоочакваното завръщане на Исус. „И това благовестие на царството ще се проповядва по целия свят, за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът.“ (Мат. 24:14)

Божии мъже се борят с този проблем от поколения. Въпреки най-добрите усилия на църквата, задачата става все по-мощна с всяко ново поколение. При днешното ниво на прогрес души се раждат по-бързо, отколкото комбинираните усилия на всички християнски църкви да достигат света с впечатляващата си презентация на Евангелието.

Разбираемо е защо искрени хора търсят начини и средства да ускорят изпълнението на тази Божествена задача. Комитети включват различни програми и събрания на палатки, като използват технологическия напредък.

Може ли жертвата на Мария да ни посочи един по-добър начин? Има няколко урока, които тя предава на днешната църква:

1. Учудваме се на оригиналността на метода ѝ. Той е съвършено необичаен. Кой някога би помислил за предимството на „алабастровия съд с миро... много скъпо“ и, изливайки съдържанието му в Исусовите нозе с плахо смущение, би положил усилие да ги измие със сълзи и да ги изсуши с възможно най-доброто средство – дългите, свободно падащи коси? Колко несмислено! Да не можеш да се сетиш, че ти е необходима кърпа! Критиците ѝ биха я осъдили, че е обърнала надолу с главата работата си. Никога коравосърдечен наставник не е преподавал такъв начин на вършене на „добро дело“.

Тук виждаме съобразителната находчивост на любовта. Само такава каеща се любов, събудена чрез покаяние, може да изобрети нови начини и средства, които ще завършат Божието дело на земята. Това евангелие, за което Исус споменава, когато препоръчва Мария, не може да се проповядва по целия свят без находчива-

та гениалност на нейната любов. Безплоден формализъм са методите на безразличието, глупави крайности са методите на егоистичния фанатизъм, но ефективността на любовта е методът на покаянието. Той действа. И когато му дадем старт, делото скоро ще завърши.

2. Впечатлени сме от това, че любовта на Мария стана пророческа. Учениците неколккратно бяха уведомявани за приближаващата смърт и погребение на Спасителя, но не схванаха реалността на това съобщение. С интуиция, много по-дълбоко проникновена от тази на дванадесетте, тя прочете бъдещето. Поучена от непогрешимата подбуда на любовта, дойде да помаже тялото Му „предварително... за погребението“. Това е далновидността на любовта.

Дали Мария с пророческата си проницателност представя църквата, или само някои личности от нея? Дали Бог желае да даде такава проницателност на всекиго от нас?

Има една вдъхновена молитва, скрита в Стария Завет, на която тепърва ще се отговори. Седемдесет избрани мъже от стана на Израил се събраха при храма, за да споделят пророческата дарба, дадена на претоварения с работа Мойсей. Господ милостиво „взе от Духа, който беше на него, тури го на седемдесетте старейшини, и като седна на тях Духът, пророкуваха, но не повториха“.

Тогава се случи нещо неочаквано. Двама мъже, които не бяха от специалната група, получиха същия Дух и „пророкуваха в стана“. Възбуден свидетел изтича да каже на Мойсей и Исус Навин за тази нередност. Исус Навин беше обезпокоен: „Господарю мой, Мойсей, запрети им.“

Но Мойсей имаше по-дълбоко разбиране за целта на пророческия дар, обещан на църквата: „Завиждаш ли за мене? Дано всички Господни люде бяха пророци, та да тури Господ Духа Си на тях.“ (Числа 11:24-29) Йоил добавя, че в последните дни „Духът ще бъде излян върху всяка плът“. Тогава дългоочакваните дарове на Духа ще бъдат напълно възстановени в църквата.

Така сигурно, както денят следва нощта, любовта на Мария, събудена в църквата днес, ще възстанови нейната пророческа проницателност като плод на любовта. Когато съвършената любов отхвърли страха, ще отхвърли и разногласието. Участници в един Дух, те всички ще познаят със сигурност „единството в духа и тя-

лото на мира“ (Еф 4:3, 4). Всички ще разпознаят истината, защото е истина, не защото авторитетен оратор я е разпознал вместо тях и ги освобождава от необходимостта от прозорливост. По този начин молитвата на Мойсей ще получи отговор.

Силата на любовта се парализира чрез наркотичния ефект на безразличието, защото любовта е тайната стая на душата, до която се достига само през портата на покаянието. А то на свой ред може да бъде постигнато само по пътя към кръста, където „Азът“ е разпнат с Христос.

В тази светлина хладкостта на Лаодикия е несъзнателно отхвърляне на приципите на кръста, безспорно. Единствено любовта е способна на пророческа проникателност, а тя може да бъде пригъпена чрез хладкост. Дарът на Духа може да остане скрит, неизползван, докато не се събуди любовта. Мойсеевата молитва посочва плана на Бога – да въведе Своя народ в „славната свобода на Божиите деца“. Тогава ще знае ли всяка Мария предварително не само да помаже Неговото тяло за погребение, както веднъж го направи, но да приготви за Него и корона? Любовта ще знае точно какво да направи и точно кога да го направи.

3. Материалната оценка на дара на Мария от страна на Юда обезпокоява нашата съвест. „Защо това миро да не се продаде за триста динария?“ Статистиките бяха всичко, от което Юда се интересуваше. Но любовта на Мария не можеше да се измери от компютри. Опитите да преценяваме по този начин показват нашето невежество относно природата на любовта. Всичките ни опити да измерим посвещението ѝ чрез статистически диаграми са осъдени от простичката история на Витания. Любовта принася даровете си със сълзи, не със себепоздравления за добри резултати по схема.

В усиленото напрежение на последните дни най-сигурният начин църквата да излезе от делото е да се опита да остане в делото, „както обикновено“, като се задоволява да измерва напредъка си чрез баналния метод на процентите, печелени година след година. Нашият евангелизъм трябва да бъде методът на любовта на разкайващата се Мария. Боже, дай ни този дар!

4. Накрая, във вълнуващата история на Мария виждаме отговора на въпроса на много човешки сърца: какво точно е „оправдание чрез вяра?“

Оправданието не е объркващо понятие. Макар че не можем да видим Христос в плът, за да разберем какво е праведност, Неговият представител на земята, Светият Дух, дава на човешката душа жива представа за нея. „Когато Той (Светият Дух) дойде, ще убеди света... за правда, защото отивам при Отца и няма вече да ме виждате“ (Йоан 16:8-11). Христоводобната ни вътрешна същина и характер е определението за праведност.

Но проблемът е как да постигнем оправдание. В Писанието ни се докладва, че „как“ е начинът на вярата. Но какво е вяра?

Много и объркващи са отговорите на този въпрос. Някой казва едно, друг – друго. Ако можеше Бог да ни каже ясно и лесно разбираемо какво е вяра! „Където и да се проповядва това Евангелие по целия свят“, делото на Мария, сторено от любов, ще осветява истинското значение на тази много важна вяра.

От време на време Исус препоръчваше вярата на различни личности, които изцеляваше. Но препоръката, която даде на Мария, поставя коронен печат на съвършенство на Христовата дефиниция на вярата.

Той каза на коравосърдечния Симон: „Прощават ѝ се многото грехове, защото тя обикна много“ (Лука 7:47). Ясно, Мария обичаше много, защото знаеше, че ѝ е простено много.

Тя, разбира се, чувстваше, както мнозина, че все още се нуждае от вяра. Какво добро би могла да бъде тази простичка, покаянна любов, която познаваше – без да познае по-великата любов, която може да премества планини? Да, Мария знаеше, че е най-малката в Божието царство.

Представете си изненадата ѝ, когато Исус даде определение на нейната преживяна, разкайваща се любов, като ѝ каза: „Твоята вяра те спаси; иди си с мир“ (стих 50).

Не със студен интелект, но със съкрушено сърце „човек вярва и се оправдава“ (Римл.10:10). Каквото и да е вярата в широкия обхват на многото добродетели (включително доверие, увереност, сила да се държим здраво за Божиите обещания, кураж, убеждение за истинското учение), Писанието казва ясно, че нейният обикновен стандарт е сърдечната, висока оценка на Христовата любов, изявена на кръста. Вярата е човешкият отговор на Божиата любов! Това е урокът, на който историята ни учи. Това, „което има някаква сила ... е вярата, която действа с любов“ (Гал. 5:6).

Погледни Голгота! Ако не избереш да погазиш разпнатия Христос с нозете си, ако не се присъединиш към великия бунт на разпъването Му отново, твоето честно сърце ще отговори със същата тази вяра. Феноменът на такъв отговор е сигурен като небето. Бог заложил честта и стабилността на трона Си на тази убеденост!

Този отговор бори ли се за едно ново начало в теб?

Да, без съмнение. „Според дела на вярата, който Бог на всекиго е разделил“ (Римл. 12:3), а то е смето, което Той посява в човешкото сърце, включително и в твоето. Ако му позволиш да пусне корени, ако не го изкорениш или задушиш до смърт, то ще те преобрази в личност, каквато би желал да бъдеш.

Говорейки за кръста Си, Исус каза: „Аз... ще привлека всички при Себе Си“ (Йоан 12:32). Той активно те привлича, непрекъснато взема инициативата, настоява заради твоето своенравие и колебание.

Предай се и ще разбереш от първа ръка какво е вярата на покаяния грешник. Нейното чудо е гаранция, че всички Божии обещания са истинни, че твоите мечти – дори сега – ще се сбъднат; тя е „осъществяване на неща, за които се надяваме, и виждане на неща, които не се виждат“ (Евр. 11:1).

Предай се и ще познаеш със сигурност, че Бог е реалност.
КРЪСТЪТ ГО ИЗЯВИ.

В книжарниците на издателство „Нов живот“ можете да намерите книги, които биха ви помогнали да обогатите своите познания в най-различни области на религията, науката и живота.

Адреси:

София – 1000

ул. „Солунска“ №10
книжарница „Нов живот“
тел.: 980 47 01

Варна – 9000

ул. „Стефан Караджа“ № 31
книжарница „Нов живот“
тел.: 61 14 56

За контакти:

тел.: 946 70 98
тел./факс: 946 70 93
e-mail: new.life@tradel.net

В ТЪРСЕНЕ НА КРЪСТА

За да включи човечеството в измамата си, Сатана е скалъпил фин фалшификат на истинското християнство, който заобикаля централната истина – истината за кръста на Исус Христос.

Той е дотолкова сигурен в плана си, че няма против да говорим за кръста, да пеем за кръста, да го използваме за християнска емблема, стига само истинският му смисъл да остане за нас неразгадан. Това мнимо благовестие, лишено от силата на Голгота, отвори път за „престъплението, което докарава запустение“ в човешкото сърце.

Какъв по-мъдър трик би могъл да изобрети измамникът, за да превърне знака на своето поражение в символ на победата си над човека!

Но тази „димна завеса“ вече се вдига и ние можем да видим спиращата дъха реалност.

